

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 313
29 de gener de 2014

Comissió d'Igualtat de les Persones

Presidència de la I. Sra. Marta Ribas Frías

Sessió núm. 10

SUMARI

Compareixença

de Joaquim Roqueta Manén, secretari general de la Coordinadora LGTB i president de Gais Positius, amb relació a la Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00223/10) p. 3

Compareixença

d'Eugeni Rodríguez Jiménez, portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya i de l'Observatori contra l'Homofòbia, amb relació a la Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00221/10) p. 5

Compareixença

de Joana López Roldán, de l'Associació de Transsexuals de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei de drets de les

persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00225/10) p. 7

Compareixença

d'Elena Longares, coordinadora de Lesbianes a Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00226/10) p. 8

Compareixença

d'Emilio Ruiz Pérez, president del Casal Lambda, amb relació a la Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00224/10) p. 9

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 10

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Pre-sideix Marta Ribas Frías, acompanyada de la secretària en funcions, Anna Solé i Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, Violant Cervera i Gòdia i Marta Pascal i Capdevila, pel G. P. de Convergència i Unió; Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Marina Geli i Fàbrega i Eva Granados Galiano, pel G. P. Socialista; Sergio Santamaría Santigosa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; David Companyon i Costa, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el secretari general de la Coordinadora LGTB i president de Gais Positius, Joaquim Roqueta Manén; el portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya i de l'Observatori contra l'Homofòbia, Eugeni Rodríguez Jiménez; la representant de l'Associació de Transsexuals de Catalunya Joana López Roldán; la coordinadora de Lesbianes a Catalunya, Elena Longares Hernández, i el president del Casal Lambda, Emilio Ruiz Pérez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Joaquim Roqueta Manén, secretari general de la Coordinadora LGTB i president de Gais Positius, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00223/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Substanciació.
2. Compareixença d'Eugeni Rodríguez Jiménez, portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya i de l'Observatori contra l'Homofòbia, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00221/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Substanciació.
3. Compareixença de Joana López Roldán, de l'Associació de Transsexuals de Catalunya, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00225/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Substanciació.
4. Compareixença d'Elena Longares, coordinadora de Lesbianes a Catalunya, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00226/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Substanciació.
5. Compareixença d'Emilio Ruiz Pérez, president del Casal Lambda, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00224/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Substanciació.

La presidenta

Comencem la sessió d'aquesta Comissió d'Igualtat de les Persones, en què avui comencem les compareixences de la Llei dels drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per a l'eradicació de l'homofòbia, de la lesbofòbia i de la transfòbia.

Serà una de les principals ocupacions que tindrem en els propers mesos a la Comissió d'Igualtat: poder fer totes les compareixences que hi ha previstes per a aquesta llei. I que, doncs, amb gran alegria acollim, com a Comissió d'Igualtat –tot i que no és una comissió legislativa–..., poder fer la substanciació de les compareixences d'aquesta llei dins d'aquesta comissió.

Les comencem avui amb cinc compareixents. Recordo als grups que vam acordar que faríem..., donar-los, a banda dels deu minuts d'intervenció per a cada compareixent –fer-les totes seguides–, i després fer una intervenció única per grup d'uns cinc minuts. No els tallaré, ja que és una única intervenció, però els demano que s'ajustin al màxim possible a temps, i així després puguem tenir un marge perquè els compareixents i les compareixents puguin respondre a les preguntes o a les qüestions que s'hagin plantejat per part dels diversos grups parlamentaris. D'acord? *(Pausa.)*

Permetin-me saludar tots els convidats i convidades, que són moltíssims avui, i que esperem que, tot i que estem en aquesta sala, que és la més petita, estiguin còmodes i puguin escoltar bé les intervencions, tant de les compareixences com dels grups parlamentaris. I, com que són tants, tampoc no podrem esmentar-los o anomenar-los tots, però sí permetin-me fer un esment especial, doncs, a dos històrics del moviment que ens acompanyen, com són l'Armand de Fluvià o com és el Jordi Petit. I també, doncs, saludar la representant, la responsable de l'Àrea d'Igualtat de Tracte i No-discriminació del Departament de Benestar Social i Família, la Maria Lluïsa Jiménez Gusi.

Compareixença

de Joaquim Roqueta Manén, secretari general de la Coordinadora LGTB i president de Gais Positius, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00223/10)

Comencem, doncs, les compareixences amb en Joaquim Roqueta Manén, que és el secretari general de la Coordinadora LGTB i president de Gais Positius. Els aniré indicant el temps, però uns deu minuts per intervenció. Joaquim, tu mateix.

Joaquim Roqueta Manén (secretari general de la Coordinadora LGTB i president de Gais Positius)

Bona tarda. Benvolguts diputats, diputades, companys, companyes, sóc en Quim Roqueta, ja em coneixeu. I, evidentment, estic a favor d'aquesta llei perquè creiem que Catalunya necessita una eina legal com aquesta.

Mentre a la resta del món es castiga l'homosexualitat, a Catalunya, doncs, ara tenim l'oportunitat de castigar l'homofòbia. Els nostres drets i les nostres llibertats no poden esperar. L'homofòbia és el principal obstacle a la prevenció del VIH. Jo, bàsicament, em centraré en temes de salut.

L'homofòbia no sempre es manifesta amb violència física. Una societat, un país que nega el dret a l'educació sexual i a una atenció sanitària adequada a un grup de població amb alt risc de contraure una infecció tan greu com el VIH, doncs, també promou l'homofòbia, no? Parlaríem també d'«homofòbia institucional». Per això, també des de l'àmbit del VIH –que treballem des de l'àmbit d'LGTTB, però també des de l'àmbit del VIH–, hem demanat sempre mesures urgents, com la proposició de la Llei contra l'homofòbia.

Les retallades també ens han afectat, al mitjàns de l'LGTTB, i en especial a aquelles que ens dediquem a la prevenció i a l'atenció del VIH. El Govern d'Espanya, sota l'únic argument de la crisi econòmica i la necessitat de prendre mesures d'austeritat, ha pres unilateralment una sèrie de mesures que –a través d'aquestes– posa en perill avenços aconseguits en els darrers trenta anys, doncs, en tot l'Estat, no? El Plan nacional sobre el sida, concretament, del Ministeri de Sanitat, ha fulminat projectes pioners, històrics i de provada i reconeguda efectivitat, amb un gran impacte que tenien a la comunitat del VIH i a les ONG de l'Estat espanyol, especialment els projectes d'ONG amb seu a Catalunya. El 31 de desembre, per exemple –de 2013, fa molt poquet–, doncs, vam haver de tancar el servei telefònic 900 Rosa, que és un servei d'informació del col·lectiu LGTTB sobre el VIH i infeccions de transmissió sexual, i també, evidentment, s'ha hagut de tancar la Coordinadora LGTTB de Catalunya.

En aquest escenari, som conscients que tenim un repte, no? Cal treballar per aconseguir que el Parlament de Catalunya aprovi aquesta Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per a l'eradicació de l'homofòbia, lesbofòbia i transfòbia. No volem una llei més genèrica per a la no-discriminació; no la volem, no volem que posi en risc tornar a invisibilitzar-nos i que invisibilitzi així els nostres drets i llibertats. Cal, per tant, molta voluntat política i un esforç de consens per aconseguir legislar contra l'LGTTBfòbia.

Ens ho diuen diferents comunicacions d'arreu, no?, especialment d'Europa. La comunicació, doncs, de la Comissió al consell del Parlament Europeu sobre la lluita contra el VIH-sida a la Unió Europea i països veïns deixa clar que els homes que fan sexe amb homes som un grup prioritari. Per tant, cal prioritzar la principal població en risc a Europa occidental; per tant, cal evitar l'estigma de discriminació a través d'un abordatge sobre el tema de l'homosexualitat, també a l'educació escolar. Cal lluitar contra l'homofòbia des de l'inici.

Hem de parlar també de reducció de riscs, i fer promoció, evidentment, de la prova VIH. Per tant, l'impacte del VIH en homes que tenen sexe amb homes és evident. L'epidèmia del VIH no es distribueix de for-

ma homogènia i els homes que tenen sexe amb homes són molt proclius a infectar-se pel VIH. Especialment en països d'ingressos mitjans i baixos, doncs, en tenen moltes més vegades, no? Són, evidentment, països on l'homofòbia és, per tant, devastadora. En podríem citar alguns, com el Senegal, com Mèxic, etcètera, no? S'apunten, per tant, canvis, doncs, recents, no?, en l'epidemiologia.

Es veu, doncs, increment de noves infeccions; s'informa d'alertes, també, sobre coinfeccions amb hepatitis i altres infeccions d'origen sexual; doncs, en altres països europeus també sobre altres brots de sífilis, de linfogranuloma, etcètera.

Per tant, quina és la salut del nostre col·lectiu? Quina és la salut que volem? No només els homes que fan sexe amb homes, sinó de tot el col·lectiu LGTTB. Som un grup molt important, però que se'n desconeixen sovint les nostres necessitats i problemàtiques, especialment les desigualtats de salut, no?, de la població LGTTB.

Els estudis, en altres països –perquè, evidentment, en aquest no n'hi han–, apunten, doncs, que, en comparació amb la població heterosexual, hi ha major prevalença de certs problemes de salut, no? Cal, per tant encarar-los: depressions, ansietat, suïcidi, etcètera; infeccions de transmissió sexual...

I les problemàtiques són ben diferenciades si es tracta de dones lesbianes i bisexuals, que tenen una prevalença determinada, determinats càncers; amb homes gais i bisexuals –amb el VIH, problemes associats, hepatitis, etcètera–, i amb les dones i homes transsexuals, tot el que fa al procés de reassignació sexual, ús d'hormones, etcètera, no?

Per tant, en molts problemes de salut, tenen un paper molt important tots els prejudicis i l'odi cap al col·lectiu: tot el que fa a l'homofòbia, lesbofòbia, bifòbia, transfòbia. Això fa també, sovint, que aparegui una creixent serofòbia, l'odi cap a les persones seropositives.

Aquesta LGTTBfòbia social també s'internalitza dins del col·lectiu, i es suma així, doncs, a danys emocionals i psicològics, físics, que causen encara més estigmatització: aïllament, humiliació, assetjament i violència verbal i física.

Les necessitats, per tant, i problemàtiques de salut del col·lectiu LGTTB són diferents al llarg del cicle vital; no és el mateix a l'adolescència, a la joventut, a l'adulteresa, a la vellesa. Aquestes diferències, normalment, són desconegudes, o ignorades, fins i tot per les autoritats sanitàries, i els professionals de la salut també –que els atenen, no? Cal, per tant, protocols adequats, i cal incorporar-hi la perspectiva de gènere.

Per tant, remarquem molt importantment la importància dels centres comunitaris que atenen el col·lectiu LGTTB, doncs, per l'alta prevalença, com dèiem, del VIH..., però també per a tots els plans de salut, doncs, que hem estat remarcant, no?

També la Unió Europea alerta d'episodis d'homofòbia a l'escola, al treball i, molt important, a l'atenció sanitària. L'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea alerta: l'homofòbia que es viu a tot el seu ter-

ritori i una discriminació, evidentment, de l'orientació sexual que afecta els escolars, l'àmbit laboral i, especialment, l'atenció sanitària. Els episodis de violència, assetjament i discriminació es segueixen exercint contra el col·lectiu LGTB a tota la Comunitat Europea i, per tant, s'avisava i s'instava els polítics a prendre mesures contra això. Per tant, tots vosaltres, diputats, diputades, en sou responsables, i així us ho demanarem. En alguns països, s'han registrat contra aquests col·lectius agressions físiques, i fins i tot mortals, que no es corresponen amb els principis d'igualtat de tracte que la Unió Europea en fa gala.

Volem una societat i, per tant, un país sense violència, ni física ni institucional. I, per a això, necessitem una llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals, i per a l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies.

Compareixença

d'Eugeni Rodríguez Jiménez, portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya i de l'Observatori contra l'Homofòbia, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00221/10)

Passem la paraula al segon compareixent, que és l'Eugeni Rodríguez Jiménez, el portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, de l'Observatori contra l'Homofòbia, també en relació amb aquesta proposició de llei. Eugeni.

Eugeni Rodríguez Jiménez (portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya i de l'Observatori contra l'Homofòbia)

Bé, bona tarda, presidenta, diputats i diputades. I vull saludar especialment les persones amigues, membres d'entitats i, en especial, dues entitats que s'incorporen avui per donar suport a la llei, que són Enfemme i el Col·lectiu de Transsexuals de Catalunya. També vull saludar Gerardo Ariza, de Justícia para Juan Andrés Benítez. I tot un honor, també, comptar amb dos històrics del moviment LGTB, com són Jordi Petit, exsecretari general de l'ILGA, i Armand de Fluvià, fundador del MELH i del Front d'Alliberament Gai de Catalunya. I també saludar Lluïsa Jiménez, de l'Àrea LGTB de la Generalitat.

Bé, primer de tot, volem la Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per a l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia. Volem aquesta llei perquè és una llei que es va elaborar pel Consell Nacional LGTB amb un gran èxit de participació en tot el territori. Hem de recordar que

aquesta llei neix d'una feina, d'una feina que es va fer durant molts anys, durant molt temps, i en la qual van participar, doncs, gairebé la totalitat de les entitats que en aquells moments estàvem en el Consell Nacional LGTB, tot i que moltes, que en aquell moment no hi eren, de tot el territori –i quan parlem de «tot el territori», parlem del principat, des de Terres de l'Ebre..., parlem de Girona, parlem de grups de tot el principat... Això, per nosaltres, és importantíssim, perquè tenim davant una llei que s'ha discutit, una llei que té el vistiplau de tot el conjunt del moviment LGTB.

I que creiem, com deia molt bé el Quim Roqueta, que la nostra petició als grups parlamentaris és que han d'escoltar, doncs, una demanda històrica. Abans no li deien Llei contra l'LGTFbòbia –li havien dit d'altres formes–, però que és una demanda històrica que voldríem que pogués ser aquest any, en aquesta legislatura, i no estaria malament que pogués ser abans del 28 de juny, que, com tots i totes sabeu, és el dia per a l'alliberament LGTB.

Aquesta llei, val la pena recordar-ho, està estructurada en trenta-quatre articles, amb una disposició única. L'objectiu de la llei és desenvolupar i garantir els drets de les persones lesbianes, gais, dones i homes bisexuals i transsexuals; evitar situacions de discriminació i violència vers aquest col·lectiu, conegudes socialment com «homofòbia», «lesbofòbia» i «transfòbia». Les mesures que es preveuen en aquesta llei per fer efectiu el dret a la igualtat de les persones afecten –ho sabem, però pensava que era important remarcar-ho avui– totes les esferes de la vida social, tant en l'àmbit públic com en el privat; el transcurs de totes les etapes de la vida, en totes les contingències al llarg de llurs vides –malalties, incapacitació o qualsevol altre canvi en l'estat civil–; formació d'una família; privació de llibertat, i fins i tot la mort.

La llei..., s'ha previst intervenir en els següents camps –creiem que és importantíssim que aquests camps que estan a la llei hi estiguin sempre–, com són universitats; cultura, oci i esports; mitjans de comunicació; salut; acció social; ordre públic i de privació de llibertat –és a dir, les persones que estan empresonades–; mercats de treball; implementació de mesures per a l'ocupació; famílies; homes i dones transsexuals, i educació.

La llei té previst regular mecanismes per garantir el dret a la igualtat de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals: el dret d'admissió, el dret a una protecció integral, real i efectiva, contravençió de la llei dins de l'àmbit contractual, dret a l'atenció i assistència jurídica i participació i solidaritat.

Per últim, la llei compta amb un règim d'infraccions i sancions i un òrgan rector. En aquest punt, tot i que després el company Emilio, doncs, el desenvoluparà, volíem avançar que els grups LGTB impulsors de la llei presentarem –mitjançant els grups parlamentaris, com no pot ser d'una altra forma– una esmena que hem estat treballant perquè creiem que en l'actual llei l'òrgan sancionador és la secretària o el secretari general de Benestar Social i Família; nosaltres creiem que hauria de ser un òrgan independent del Govern de la Generalitat i que hauria de ser triat i votat pel Par-

lament de Catalunya, i que el control fos per part del Parlament de Catalunya. Tot i que, com he dit, el company del Casal Lambda desenvoluparà, doncs, l'esmena que volem donar a conèixer avui.

També hem rebut la petició per part del grup Enfemme de, quan es diu «identitat de gènere», també..., parlar d'«identitat i expressió de gènere», d'acord? Això seria una altra cosa que desenvoluparem en altres compareixences, però per ara també volíem, doncs, anunciar que nosaltres, com a grups impulsors de la llei... La llei, per nosaltres, tal com està..., cap a baix, res; cap amunt, doncs, l'òrgan rector i aquest aspecte de l'expressió de gènere.

Per què volem aquesta llei? Volem aquesta llei perquè cada any a Catalunya, al principat, hi ha 370 agressions, hi ha una agressió al dia. «Una agressió»: vull dir denúncies, rebem una denuncia per agressions al col·lectiu LGTB. El 45 per cent són al carrer i a la via pública, sobretot en àrees de cruising o a les *salidas* d'establiments d'oci LGTB. Un 15 per cent en l'habitatge: sobretot ho hem detectat a la ciutat de Barcelona, amb problemes amb dones lesbianes. I un problema nou..., que també jo crec que la llei parla del dret necessari de moltes persones que se n'havien anat de casa –d'una casa on rebien homofòbia– i han de tornar a la casa perquè no tenen feina en aquests moments de crisi absoluta. I és un punt, doncs, que crea bastants problemes a persones que no tenen un altre lloc on viure. És a dir, que el tema de l'habitatge dins del col·lectiu LGTB és un tema que ens ha de preocupar. El 14 per cent de les discriminacions vénen del camp laboral. Hem de recordar el cas de l'Alfonso Toledano, que l'han fet fora –el judici serà ara, el 20 de març– per la seva condició d'homosexual. I sobretot les persones transsexuals, que no és que estiguin discriminades, sinó que la gran majoria de les vegades no poden accedir al mercat laboral.

En el camp escolar, l'altre dia sortia un estudi que deia que vuit de cada deu alumnes han escoltat –era un estudi en l'àmbit de l'Estat espanyol– com deien a un alumne «maricón» o «bollera».

I també vull recordar, doncs, la greu agressió que va passar l'altre dia a Gandia, on van «matxacar», literalment, un noi de quinze anys per ser homosexual. Aquestes coses... Ens consta que en el País Valencià també treballen una llei contra l'LGTBfòbia.

Creiem que aquí, ja, seria importantíssim que aquestes coses no només no passin, sinó que estiguin legislades, hi hagi els protocols adequats que aquesta llei preveu.

El 7 per cent són d'exaltació a l'homofòbia. Hem tingut un cas molt desagradable, com ha estat el cas del Pilla-pilla, un cas que, afortunadament..., per part dels Mossos es van detenir els integrants del grup. Estem encara esperant una confirmació de si realment està desarticulat, però en tot cas aquest grup va començar..., s'ha parat, però són unes exaltacions increïbles.

I un tema que en vam parlar en una compareixença que vaig fer com a observatori, que és el tema del Facebook. El tema del Facebook m'imagino... No sé

si Catalunya o aquest Parlament hi té competències, però realment és tràgic veure com, impunement, en el Facebook surten pàgines i grups dient que s'han de matar transsexuals, lesbianes, bisexuals i homosexuals o gais.

També recordar, doncs, exaltacions de l'homofòbia que ha fet un cardenal recentment, o llibres que parlen de curar l'homosexualitat, que es venen impunement a El Corte Inglés de plaça de Catalunya o de la Diagonal.

El 6 per cent han estat creades per Administració pública. Volem recordar el cas del company Juan Andrés Benítez, que, com sabeu, se'n va revelar el seu estat serològic, a la qual cosa..., hem presentat una denúncia. I són coses que no podem permetre, doncs, perquè la dignitat de les persones s'ha de respectar en la vida i en la mort, i en aquest cas tant de bo que no hagués mort.

I també recordar actuacions policials com la batuda de La Bata de Boatiné, amb una desproporció..., cosa que vam denunciar a la síndica de greuges. Són coses que creiem que una llei contra LGTBfòbia, doncs, hauria de preveure, i que preveu.

I un 3 són diversos. Amb l'expulsió d'una lesbiana, a Sant Cugat, que la van fer fora d'un esplai per ser lesbiana. Imagino que d'això en parlarà la companya Elena, que ens parlarà de tots els drets de les persones lesbianes.

No volem, com deia el Quim Roqueta, la llei genèrica de la no-discriminació, perquè, com hem explicat, la llei contra LGTBfòbia és una llei..., que hi ha moltes discriminacions, perquè nosaltres també som discapacitats, també tenim diferents races, etcètera, per la qual cosa una llei que ens descafeïni com ens han descafeïnat tota la vida no la volem. Volem –exclusivament nosaltres, el moviment LGTB– la llei dels drets de les persones.

I, com em queden segons, demanar-vos, si us plau, a tots els grups parlamentaris, que volem una tramitació urgent i valenta. Us convidem a tots i a totes a acompanyar-nos en aquest procés cap als drets i les llibertats del col·lectiu LGTB. Mentre que al món, com deia el Quim Roqueta –a Rússia, que ara s'hi faran les olimpíades, i a Uganda es penalitza l'homosexualitat inclús fins a la mort– Catalunya pot esdevenir el primer país del món que condemni l'LGTBfòbia. Esperem que així sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, Eugeni.

Compareixença

de Joana López Roldán, de l'Associació de Transsexuals de Catalunya, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00225/10)

A continuació, la Joana López, en nom de l'Associació de Transsexuals de Catalunya. Joana.

Joana López Roldán (representant de l'Associació de Transsexuals de Catalunya)

Bona tarda. Benvolguts diputats, benvolgudes diputades, companys i companyes. La nostra associació també està a favor d'una llei específica que defensi els drets de les persones LGTB i que contribueixi a l'eradicació de l'homofòbia i la transfòbia.

I això és així perquè, si recordem la història d'Espanya, si hem estat perseguits per lleis específiques també aquest mal ha de ser reparat amb una llei específica, i no una llei general. No podem..., aquest mal no es repararà fent una llei general, perquè l'efecte pedagògic es diluirà, i llavors la societat no rebrà el missatge que l'homofòbia i la transfòbia, a més de malalties, són delictes perseguibles i condemnables.

I hem de recordar una mica la història dissortada d'Espanya. Aquest diumenge ha fet setanta-cinc anys d'ençà que les tropes feixistes del general Franco van entrar a Barcelona, i poc després van donar per acabada la guerra civil. I aquí s'ha de dir que van triomfar el feixistes, i a la resta d'Europa, no. A la resta d'Europa van ser vençuts l'any 45. Però per aquells avatars de la guerra freda, eh?, al règim de Franco se li va permetre continuar fins a 1975, i s'ha de dir que aquí van ser els vencedors. I, clar, durant quaranta anys un règim feixista va educar la població espanyola i, pel que fa a nosaltres, al col·lectiu LGTB, ens va educar en l'homofòbia i en la transfòbia.

Fins al 1954, sense cap llei. No feia falta una llei que condemnés el col·lectiu LGTB; no, ja ho feien arbitràriament. Però el 1954, el mes de juliol, es va modificar la Llei de *vagos y maleantes*, i es va modificar per incloure-hi els homosexuals. I, quan s'hi incloïa els homosexuals, no només es referien a gais i lesbianes, sinó que també hi incloïen les persones «trans», perquè en això els feixistes del general Franco mai van distingir entre homosexuals i transsexuals, sinó que a tots ens agrupaven, i potser a les persones «trans» encara ens consideraven homosexuals més esbojarrats i, per tant, més condemnables.

I el 1970 aquesta Llei de *vagos y maleantes* va ser substituïda per una nova llei, però no era més benigna i més suau, sinó tot el contrari. Era una llei que ja no només condemnava els actes d'homosexualitat, sinó que condemnava els homosexuals, el col·lectiu LGTB, pel fet només de ser-ne. No havies de fer res; només pel fet de ser gai, lesbiana, o bisexual, o transsexual, i que la policia se n'assabentés, amb això bastava.

Clar, és per això que si sempre hem sigut perseguits per una llei específica, aquest mal només pot ser reparat per una llei específica.

I, llavors ja us parlaré específicament del meu col·lectiu, de la T del col·lectiu LGTB, de les persones «trans». Perquè les persones «trans» hem sigut, potser, més perseguides que la resta del col·lectiu pel fet que érem més visibles, i com érem més visibles era més fàcil que nosaltres fóssim perseguits per la transfòbia de la societat. Perquè gais i lesbianes es podien amagar una mica millor, però, clar, a nosaltres ja... És que es negava la nostra identitat, perquè fins a l'any 2007 l'Estat no va reconèixer la identitat de gènere de les persones «trans», perquè, fins al març del 2007, quan anaves a buscar una feina, el teu carnet posava un nom que corresponia al sexe contrari, no al teu gènere. Si jo, per exemple, em deia Joana, doncs, en el meu carnet posava que em deia Felipe i això jo ho havia d'explicar, abans o després. I, clar, això, ja, és que et descartava a l'hora de buscar feina.

I, clar, aquest és un àmbit molt important, la cerca de feina, perquè, com ha comentat Eugeni, les persones «trans» a l'hora de buscar feina ho tenim molt més difícil. A veure, les persones gais i lesbianes tenen dificultats, però les persones «trans», fins fa pocs anys, les úniques sortides que tenien o era el món de l'espectacle o la prostitució. I aquestes sortides professionals són tan legítimes com qualsevol altra, però s'ha de dir clarament que, si només tens aquestes dues opcions –o bé el món de l'espectacle o bé el món de la prostitució– i no hi ha cap altra possibilitat, això és una condemna. I, a més a més, s'ha de dir que..., al món de l'espectacle també, però és que al món de la prostitució no es cotitza a la seguretat social. Llavors, quan arribes a la tercera edat, quan arribes a la vellesa, l'única possibilitat que tens de sobreviure és la pensió no contributiva, que són unes pensions molt minses. I el que passa, que quan perds la teva joventut acabes vivint en la pobresa els teus darrers anys.

Aquest de la feina és un sector molt important; l'altre és que el nostre tractament... Les persones que es vulguin fer un tractament –perquè no totes les persones volen fer-se totes les operacions, no hi ha un únic camí–, bé, això ha d'estar cobert per la sanitat pública. I això, de moment, ho cobreixen algunes comunitats, però la majoria no. Es fa a Andalusia, es fa a Catalunya, però s'hauria de fer a tot l'Estat espanyol i, a més de fer-ho a tot l'Estat espanyol, amb qualitat suficient. La gent no se n'hauria d'anar, no hauria de recórrer dotze mil quilòmetres, com jo i altres companyes que hem hagut d'anar a Tailàndia a operar-nos, sinó que s'hauria de poder fer aquí. I aquí ja es fan operacions, però no són suficients; se'n fan molt poques per culpa de les retallades. Però s'hauria de dedicar els suficients recursos econòmics perquè no hi haguessin unes llistes d'espera tan llargues.

I, clar, és que volem una llei específica. Però una llei específica perquè, a més a més, no es pot dir que l'Estat espanyol sigui un estat de dret fins que les persones LGTB no vegin tots els seus drets garantits i s'acabi la discriminació que patim. Perquè mentre les persones LGTB, i sobretot les persones «trans», no tinguem les

mateixes oportunitats que té la resta de les persones, tant en l'àmbit laboral com en qualsevol altre àmbit, fins aquest moment Espanya –l'Estat espanyol– no serà un estat de dret. Perquè també això serà una mostra que tenim una democràcia molt limitada.

Perquè, clar, hem rebut una herència... Ens hem de queixar molt més que el senyor Rajoy de l'herència rebuda, l'herència rebuda d'un estat feixista. I un estat feixista on no hi va haver ruptura, perquè aquí es va arribar a un consens i la millor part se la van emportar les forces o els dirigents més evolucionats del règim feixista; que van pactar amb els demòcrates, però els demòcrates estaven en inferioritat.

I, ja per acabar, no és estrany –no és estrany– que els mateixos que neguen a les nacions de l'Estat espanyol, a la nació catalana –els mateixos que neguen a la nació catalana–, el dret a decidir també són els mateixos que diuen que tu no pots decidir el teu gènere, que tu no pots decidir si ets un home o si ets una dona; els mateixos que diuen que Catalunya no és una nació també són els mateixos que em diuen a mi que jo no sóc una dona, que jo sóc un home; els mateixos que diuen que Catalunya és una regió i no una nació, em neguen a mi el dret a ser una dona.

És per això que us demano, diputats i diputades, que doneu suport a aquesta llei. I que aquesta llei ha de sortir, almenys, com ha dit Eugeni –almenys–, tal com està. Però potser ha de ser millorada; sí, ha de ser millorada perquè, per fi, les persones «trans», les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals tinguem els mateixos drets que la resta de les persones i acabem per sempre amb l'homofòbia i la transfòbia, malalties que ataquen la nostra democràcia, i aquesta no podrà ser plena fins que tots els ciutadans i ciutadanes tinguem els mateixos drets.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, Joana.

Compareixença

d'Elena Longares, coordinadora de Lesbianes a Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00226/10)

En nom... Bé, de fet, la coordinadora de Lesbianes a Catalunya, l'Elena Longares, continua la compareixença.

Elena Longares Hernández
(coordinadora de Lesbianes a Catalunya)

Bé, bona tarda. Moltes gràcies. Benvolguts diputats, benvolgudes diputades, companys i companyes de totes les entitats. Sóc l'Elena Longares, com ha dit, membre de Llescat.

Llescat era un espai, fins ara, que estava a dins de la Coordinadora LGTB de Catalunya, també. I estic a favor de la Llei de drets de les persones gais, lesbianes, transsexuals i per a l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia perquè, com han dit els meus companys, Catalunya necessita una eina legal; mentre a la resta del món es castiga l'homosexualitat, a Catalunya tenim l'oportunitat de castigar l'homofòbia, i perquè els nostres drets i les nostres llibertats, com ha dit la companya Joana, no poden esperar.

Com a dona i com a lesbiana, aquesta llei no només reconeix els nostres drets, sinó que permet garantir aquests drets. Vivim en una societat amb evidents desigualtats de gènere. Les dones, en molts aspectes, continuem sent ciutadanes de segona: cobrem menys; la nostra situació al mercat de treball és més precària; l'espai públic encara se'ns és negat; patim violències; no podem decidir sobre la nostra pròpia vida, i sembla que, a partir d'ara, tampoc sobre el nostre propi cos. Però no només som dones, som dones que tenim relacions afectivosexuals amb altres dones, és a dir, que som dones lesbianes o bisexuals.

Si bé és cert que en els darrers anys s'ha realitzat una evolució social i cultural molt important al nostre país que ha fet augmentar la sensibilització vers les persones LGTB, encara, com ha compartit ara l'Eugeni, vivim situacions de discriminació directa greus, i en el cas de les dones lesbianes i bisexuals sobretot també indirecta.

Potser veureu que es comptabilitza un menor nombre de casos de discriminació per orientació afectivosexual directa cap a les dones si ho comparem amb els casos de discriminació directa cap a homes o per causes d'identitat de gènere, però caldria saber aquí si és que les dones no ho denunciem. La discriminació que vivim en el nostre dia a dia ens porta a ser invisibles, a no existir, i si no existim no podem exigir els nostres drets. Amb aquesta llei sí que ho podríem fer.

Fa un moment he dit que «sobretot indirecta», perquè les dones encara no podem ser, viure o manifestar-nos com a dones lesbianes en àmbits tan essencials de la vida quotidiana com poden ser el treball, l'escola, la família, el barri, el veïnat, la salut, l'esport o la cultura. Els prejudicis, el desconeixement, les falses creences i totes les seves conseqüències ens obliguen a portar una vida invisible i, en molts casos, fins i tot amagada. En tots els àmbits, es dona per fet que som heterosexuals i els prejudicis sobre les que no ho som i les conseqüències d'aquests prejudicis ens porten, moltes vegades, a la impossibilitat de dur una vida plena i satisfactòria, un dret humà bàsic per a tothom.

Aquest desconeixement també es fa palès en molts àmbits professionals, ja sigui en l'educació, de la sanitat, en l'atenció a les persones, la investigació, o als mitjans de comunicació, i dificulta encara més la nostra visibilitat. Com? Doncs, d'una banda, reproduint els prejudicis entorn de les dones que tenim relacions afectivosexuals amb altres dones i, d'altra banda, obviant les nostres necessitats específiques com a dones lesbianes i bisexuals.

En aquest sentit, aquesta llei preveu un treball en tots aquests àmbits, un treball que moltes vegades hem de-

senvolupat des de les mateixes entitats, però que ja hem vist que no és suficient –tal com ho demostren els pocs estudis o les poques dades que puguin existir entorn de la població LGTB–, sinó que cal un marc legal, un marc legal que garanteixi el compliment dels nostres drets i l'adequació a les nostres necessitats.

Entre d'altres, per exemple, un tema tan bàsic i a la vegada tan important com poder disposar de dades específiques que ens expliquin quina és la nostra realitat. I més encara, per a dones lesbianes o bisexuals és encara avui molt complicat, a causa, com ja he comentat abans, de la nostra invisibilitat. Per tant, en molts casos és que no podem ni tenir coneixement de la nostra situació.

Si això ho portem en àmbits concrets, en un àmbit com ara la salut, aquest fet pot amagar moltes realitats i situacions, i no es poden tractar ni afrontar. Abans, el meu company, el Quim, comentava algunes de les especificitats per a dones lesbianes i bisexuals, com poden ser certs càncers o altres malalties. Aquesta llei preveu la realització d'investigacions pròpiament del col·lectiu LGTB i a més fomenta la realització d'estudis i investigacions en tots els àmbits, de forma transversal.

Encara avui les conseqüències de l'educació que rebem a les escoles dificulten i fins i tot impossibiliten els processos d'assimilació i reconeixement de la nostra pròpia orientació sexual, especialment en les dones, ja que s'espera que tinguem una relació heterosexual i que tinguem descendència, fruit d'aquesta relació. En aquest sentit, treballar en la diversitat afectivosexual i la identitat de gènere a les escoles és fonamental, per tal que se'ns reconegui com a iguals i perquè puguem desenvolupar-nos com a persones al llarg de la vida.

En aquest mateix sentit, el reconeixement dels drets de tots tipus de famílies és imprescindible per tal de garantir el dret humà a formar una família. Però, per passar d'una igualtat legal a una igualtat real, cal garantir el compliment d'aquests drets. En aquest sentit, doncs, reconèixer la igualtat en l'accés a les tècniques de reproducció assistida implica no només el fet en si mateix, sinó que, a més, també reconèixer la diversitat afectivosexual que existeix a la societat. I garanteix el dret a totes les dones a formar una família, sempre que, òbviament, així ho vulguin.

Per tant, formalitzant tots els drets que preveu aquesta llei, se'ns té en compte com a dones i com a ciutadanes, i per tant se'ns fa visibles. I, com ja hem dit abans, si som visibles podrem exigir els nostres drets. La invisibilitat provoca que la discriminació persisteixi.

Aquesta llei és el camí per eradicar la discriminació, no només perquè castiga l'homofòbia, la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia, sinó també perquè preveu mesures de prevenció i garanteix el compliment dels drets de les persones LGTB. I això ho fa en tots els àmbits de la vida quotidiana i en totes les etapes vitals d'una persona. Aquesta és la llei que necessitem si volem viure en un país que reconegui la diversitat afectivosexual de les persones.

La presidenta

Gràcies, Elena.

Compareixença

d'Emilio Ruiz Pérez, president del Casal Lambda, amb relació a la Proposició de llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia (tram. 353-00224/10)

I, per acabar amb les compareixences, l'Emilio Ruiz Pérez, president del Casal Lambda.

Emilio Ruiz Pérez (president del Casal Lambda)

Bona tarda. Gracias, presidenta, por habernos invitado a comparecer. Y a las diputadas y diputados del Parlament de Catalunya, de haber invitado a las entidades LGTB de Catalunya a participar y a comparecer en esta comisión.

El 5 de octubre de 1976, Armand de Fluvià i Escorsa, Joaquín Armendariz i Tainta, José María Doménech i Massons, Germà Pedra i Peñalver, Iago Pericot i Canaleta, José Macías i Leal, Josep Maria Ferré i Martí, Rosa Sender i Romero, Ferran Romaguera i Ramió, Josefa Amalia Román i Costa, José Manel Picas i Vidal firmaron ante un notario de Barcelona la escritura de constitución de la primera entidad legal homosexual de Cataluña y del Estado español, denominada Instituto Lambda. En el año 1989 pasó a ser una asociación, que tomó el nombre de Casal Lambda.

Con la lectura de estos nombres he querido hacer un homenaje en el Parlament a los primeros socios del Lambda y a todos los pioneros anónimos, hombres y mujeres, que desde los años setenta trabajaron y lucharon por la normalización de la realidad social de la homosexualidad en nuestro país. Desde hace treinta y ocho años, el Casal Lambda, junto con todas las entidades, asociaciones y grupos LGTB que han ido apareciendo, hemos trabajado y luchado por la normalización de la realidad social de la homosexualidad y el reconocimiento de nuestros derechos.

Gracias al esfuerzo de todas las entidades LGTB y de otras muchas entidades de la sociedad civil, de los partidos progresistas de Cataluña y del Estado español, al trabajo legislativo del Parlamento español, del Parlament de Catalunya y de algunos ayuntamientos catalanes que han ido creando órganos de participación en donde podemos hacer oír nuestra voz y defender nuestros derechos, hemos avanzado en la conquista de la igualdad de derechos que la Constitución y el Estatuto de autonomía de Cataluña reconocen a todas las personas, con independencia de su orientación sexual.

Hemos avanzado mucho a nivel legal en Cataluña y España. Según la mayoría de las encuestas que se realizan en nuestro país, ante la pregunta directa si aceptan la homosexualidad, la respuesta es un «sí» con rotundidad, especialmente en los jóvenes, cuya aceptación parece casi plena: ocho de cada diez lo aceptan sin problemas. En los estudios realizados en otros países, la sociedad española y la catalana son las que

alcanzan las cuotas más altas de aceptación de la homosexualidad.

Pero la realidad social en nuestros pueblos y ciudades es bastante diferente. Todavía existe un fuerte rechazo a las personas homosexuales y un rechazo mayor a las personas transexuales.

En la prensa de nuestro país, aparecen noticias de despido de algún trabajador o de algún profesor debido a su condición homosexual; declaraciones de algún obispo o cardenal que todavía considera que la homosexualidad es una enfermedad... El nuevo cardenal español, Fernando Sebastián, hace unos días declaraba: «La homosexualidad es una manera deficiente de manifestar la sexualidad, porque esta tiene una estructura y un fin que es la procreación. Un homosexual que no pueda alcanzar este fin está fallando. Esto no es un ultraje para nadie, en nuestro cuerpo tenemos muchas deficiencias. Señalar a un homosexual una deficiencia no es una ofensa, es una ayuda, porque muchos casos de homosexualidad se pueden recuperar y normalizar con un tratamiento adecuado.» O las afirmaciones del ministro Jorge Fernández Díaz cuando, refiriéndose al matrimonio igualitario, dice que «ese matrimonio no debe tener la misma protección por parte de los poderes públicos que el matrimonio natural; la pervivencia de la especie, por ejemplo, no estaría garantizada».

La palabra «maricón» es el insulto más frecuente que oímos en la calle, en los campos de fútbol, en las empresas, en las discusiones de los centros escolares.

Son muchos los estudios que se han realizado sobre el acoso escolar homofóbico. El Casal Lambda, en el año 2007, elaboró un estudio en los centros de Barcelona, con la colaboración del Consell de la Juventut de Barcelona y el Institut Català d'Estudis de la Violència. Todos los estudios demuestran y dejan claro que el acoso homofóbico está presente en las aulas, y los profesores no dan una respuesta adecuada al problema porque no tienen la formación y habilidades necesarias para hacerlo.

En el último estudio publicado en el Estado español, al que ha hecho referencia Eugeni, ocho de cada diez alumnos reconocen haber oído alguna agresión verbal y homofoba. El 46 por ciento de las agresiones verbales se producen entre clase y clase; el 41 por ciento, en la misma clase, y el 39 por ciento de las agresiones físicas se trasladan a la hora del patio. En la mayoría de los casos, los centros escolares minimizan el problema con la frase: «Son cosas de chicos.»

El colectivo LGTB considera necesaria una ley contra la homofobia y la transfobia, y que sea una ley específica, como la que hoy inicia su tramitación en esta comisión. Queremos y podemos ser el primer país europeo en aprobar una... llei de drets de les persones lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals per a l'eradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

Esta proposición de ley comenzó su camino en marzo del 2007, cuando Carmen Capdevila, *consellera* de Acción Social y Ciudadanía, anunciaba en el Parlament el inicio de los trabajos de una ley contra la homofobia, para luchar contra las discriminaciones

de gais, lesbianas, transexuales y bisexuales, que sería «pionera a Europa». A partir de esa fecha, se abrió un amplio debate en todo el territorio. Las entidades LGTB de Cataluña fuimos haciendo aportaciones y enmiendas al texto para mejorarla. En el año 2010, el Consell Nacional LGTB de Catalunya aprobó esta proposición de ley y, desde entonces, para el Casal Lambda y para la mayoría de las entidades LGTB de Cataluña, es nuestra ley contra la homofobia y la transfobia.

En el año 2012, la intensificación de la crisis económica, los recortes en la sanidad y la enseñanza pública, las limitaciones y controles a nuestros derechos y libertades, la reducción de las subvenciones públicas han obligado a todas las entidades, asociaciones y grupos sociales a repensar nuestra forma de trabajar para conseguir nuestros objetivos. Desde la riqueza y la diversidad de las entidades y asociaciones LGTB de Cataluña, entidades que históricamente éramos antagónicas, hemos sabido reconducir el diálogo para construir un nuevo camino abierto a todo el colectivo LGTB.

A finales del 2012, las entidades LGTB de nuestro país creímos oportuno organizarnos en una plataforma de entidades LGTB con el objeto de promover una mayor presencia social, crear sinergias entre las diferentes organizaciones que trabajamos en nuestro ámbito –huyendo así de antiguos antagonismos– y conseguir una mayor incidencia política para negociar con las instituciones y mejorar los resultados.

En noviembre del 2012, las cuatro entidades promotoras de la plataforma iniciamos la primera acción conjunta: pedir a los cabezas de lista de los partidos en las elecciones al Parlament de Catalunya un compromiso por escrito para recuperar, implementar y aprobar en el transcurso del primer año de la nueva legislatura la Ley contra la homofobia y la transfobia, que había quedado congelada en el año 2010. El 22 de noviembre escenificamos en el Parque de la Ciudadela, en el monumento a la memoria de las personas LGTB represaliadas y perseguidas a lo largo de la historia, el compromiso de los seis representantes de los partidos firmantes y las entidades promotoras.

Iniciada la actividad parlamentaria, nos reunimos varias veces con todos los grupos políticos presentes en el Parlament, y el 9 de mayo Esquerra Republicana, PSC, ICV-EUiA y la CUP presentaron en el Registro del Parlament la Proposición de ley contra la homofobia y la transfobia.

El 17 de julio, se debate la enmienda a la totalidad presentada por el Partido Popular de Cataluña a la Llei de drets... de las personas gais, lesbianas, bisexuales y transexuales y para la erradicación de la homofobia y la lesbofobia, que fue rechazada por 110 votos negativos y 17 positivos.

Hasta hoy, las entidades hemos tenido la iniciativa y hemos realizado la presión social para conseguir introducir en la agenda del Parlament una ley que no estaba prevista por el Gobierno de la Generalitat.

Cuando acaben las comparecencias de las entidades y personas que hemos sido llamadas a esta comisión

permanente, ustedes, diputadas y diputados, tienen el trabajo y la responsabilidad de mejorar y aprobar esta ley, reclamada desde hace muchos años por el colectivo LGTB.

La mayoría de las entidades consideramos que la proposición de ley es válida tal como está redactada, con la excepción del artículo 9, referente al órgano rector y coordinador de las políticas LGTB, y el artículo 33, a la competencia «per imposar...», para imponer las sanciones. Y consideramos que se ha de mejorar su redacción y conseguir que sea un órgano independiente de la Administración –rector de las políticas LGTB, coordinador de las políticas del Gobierno de la Generalitat y encargado de la protección de los derechos protegidos por esta ley–, elegido por el Parlament a propuesta del Consell Nacional de Lesbianes, Gais i Homes i Dones Bisexuals i Transsexuals.

Diputadas y diputados, en sus manos está que Cataluña siga siendo pionera en la defensa de los derechos de las lesbianas, gais, transexuales y bisexuales, pues con esta ley conseguiremos una mayor igualdad real para todos los ciudadanos y ciudadanas de Cataluña.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies als cinc compareixents. Comencem les intervencions dels grups parlamentaris. Per part del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula la diputada Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. I una salutació també a totes les persones que ens acompanyen avui aquí, i en especial un agraïment també als compareixents per tot el temps invertit –ja no per a aquesta llei, sinó de molt enrere– i per ser avui aquí, i pel que ens queda de treball conjunt d'ara endavant.

Tant el senyor Roqueta, com el senyor Rodríguez, com el senyor Ruiz..., tots els compareixents, en general, però he volgut citar els que heu fet una referència molt concreta, no? Heu parlat de necessitat de voluntat política i d'esforç de consens, heu parlat d'una tramitació urgent, ràpida. El senyor Ruiz feia referència a quan va començar, va arrancar tot el procés, amb aquell anunci l'any 2007. És a dir, han passat set anys; encara no, però set anys. També se'ns ha demanat una tramitació valenta –això ho deia el senyor Rodríguez. I la importància que la implicació institucional, que fins al moment hi ha estat i hi és, pugui ser emparada per un marc legal antidiscriminació LGTB.

Com es va arribar a l'avantprojecte ja ho han explicat també el senyor Rodríguez i el senyor Ruiz, però jo crec que no és menor ni intranscendent que tot el procés participatiu i de consensos s'hagi fet d'aquesta manera; és a dir, amb profunditat, extensiu tant en qualitat com en quantitat.

Des d'Esquerra Republicana pensem que és important legislar sobre els àmbits destacats en el text i també que han estat destacats per les persones com-

pareixents. Tots aquests àmbits són àmbits molt triats, perquè són els àmbits amb més dificultats per a la no-discriminació i per a la no-LGTBfòbia.

I també –se n'ha parlat, en feia referència el senyor Ruiz, no?– en l'àmbit escolar. En el marc de les compareixences que hem de fer –que són moltes, una quarantena de compareixences–, una de les persones citades –que no l'única, però que vam creure que era important– és Jesús Generelo, que és el director d'aquella investigació del 2012 «sobre acoso escolar homofòbico y riesgo de suicidio en adolescentes y jóvenes», perquè ens va semblar que era un estudi molt complet. I esperem, doncs, que també ens pugui oferir una visió més àmplia de com afecta en l'àmbit escolar i en la població d'aquesta edat la LGTBfòbia, no?

Hi feia referència també la senyora López, que tenir aquesta llei contra l'LGTBfòbia és de justícia. Crec que és un acte..., seria..., serà –serà– un acte de justícia, i especialment –i sense que menystingui la resta de fòbies– voldria destacar, com ho han fet elles, doncs, la transfòbia –i la lesbofòbia, també–, per la invisibilització i el tracte absolutament diferenciat respecte de la resta. Tenim molt camp per córrer, no només a reconèixer drets, sinó precisament fer-los complir.

I és evident que tenim el marc competencial que tenim, que hi ha limitacions importants, jo gosaria dir que en dos camps –en el camp del dret penal, que seria clau, i en el camp de l'estrangeria, per exemple–, però això no ha de ser obstacle –ara per ara, amb les competències i el marc legal que tenim– per fer el primer pas legislatiu –dintre de les competències, com deia, que tenim– per accedir a la igualtat en la vida quotidiana. Perquè encara que es vulgui negar, des d'algunes instàncies, o persones, que aquí no hi ha discriminació o que hi ha d'altres casos de discriminació, és veritat que en el dia a dia, en la vida quotidiana, cal promoure les condicions perquè sigui real aquesta igualtat.

Heu parlat de modificar o millorar l'apartat de sancions i d'òrgan rector. Heu treballat una esmena; estem a disposició per estudiar-la i per veure quina és l'opció més adequada, més pràctica, més útil i més eficaç.

I a això em volia referir per acabar, perquè el temps és curt i no vull utilitzar palla. Crec que hem d'anar de cara a barraca, de cara al gra, hi ha molta feina per fer. Però nosaltres pensem que, a banda d'aquests articles, també caldria desenvolupar potser millor qüestions de diversitat familiar i de l'àmbit «trans» –és a dir, l'article 21, 22–, o revisar atentament –i això ja ho havíem comentat en alguna ocasió– la inclusió de la inversió de càrrega de proves, eh?, que pot ser la manera de garantir l'efectivitat del que és la garantia de drets. D'això ja en parlarem, està molt estudiat i creiem que hauríem de poder-ho posar sobre la taula i parlar-ne a fons.

Jo crec que depèn dels que serem ponents d'aquesta proposició de llei que aquesta llei sigui una llei completa. Però que sigui una llei útil, que sigui una llei efectiva, que és el que tothom volem, no que sigui una llei *bonica*, per posar en un prestatge, però que

no tingui efectes pràctics. I també és important que sigui una llei de consensos amplis, perquè transcendeixin més enllà d'una legislatura. Tots tenim al cap exemples de lleis que no han estat aprovades de manera molt transversal i que després, a la pròxima legislatura, doncs, ve el Govern de torn i les canvia. I en matèria educativa en tenim un exemple claríssim; no, vuit exemples claríssims i sagnants, no?

Per tant, ara comença la feina de debò i esperem que puguem estar tots a l'alçada per tenir una llei eficaç, útil, transversal i que pugui sobreviure al pas del temps, i que, en tot cas, si s'ha de canviar, que sigui per millorar-la, no pas per menystenir allò que s'ha fet, o perquè no sigui útil.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom, i especialment a les persones que han fet la intervenció com a companys, i a totes les persones que els acompanyen.

Bé, jo crec que avui és un dia especial, un dia que ens hem de felicitar tots. Fa sis mesos que se'n va fer el debat a la totalitat en aquest Parlament. Ja ha passat molt temps, i hem de lamentar també, no?, aquest calendari i aquest temps, que passa massa ràpid i que, bé, ens costa encaixar a l'agenda de tothom poder incorporar aquestes compareixences amb la urgència que alguns voldríem. Però, bé, avui és un dia especial.

El Jaume Collboni, que serà el ponent d'aquesta llei per part del Grup Parlamentari Socialista, aquell 17 de juliol deia que és una llei que sorgeix de les mateixes entitats. I per tant, també, les compareixences avui adquireixen un caire diferent, perquè normalment és una proposició de llei d'algun grup parlamentari o del Govern, i en aquest cas gairebé som receptors i a la vegada proposants tots del text que ens porta aquí. Sí que, per part nostra, per part del Grup Parlamentari Socialista, traslladar-vos aquest compromís, que ja el coneixeu, que vàrem ser també impulsors de la llei, des del 2007, en el Govern d'esquerres, des del consell nacional.

I situar, amb els pocs minuts que tinc, un parell de temes i un parell de preguntes que m'agradaria traslladar a les persones que han fet la seva intervenció. Per a moltes persones que no formin part del col·lectiu, pot semblar que el fet homosexual, o transsexual, o lèsbic, doncs, té una percepció de normalització, no? Sembla que el col·lectiu el formen homes de classe mitjana, de zones urbanes, no?, i potser aquest segment sí que pot tenir un caire més de normalització en alguns aspectes, però és evident –i tant l'Eugeni com la resta de compareixents n'han donat exemples, dades– que hi ha moltes zones fosques, doncs, que aquesta llei –i aquesta és la voluntat de tots– vol posar-hi llum perquè no hi hagi aquestes discriminacions.

S'ha parlat, i crec que tots hi estem d'acord, que hi ha més dificultats amb les persones transsexuals o amb les persones lesbianes, per la invisibilitat; s'ha parlat també del col·lectiu d'adolescents –en l'àmbit de l'escola, les dificultats que apareixen–; doncs, alguns estudis ens diuen..., amb intents de suïcidi al voltant del 17 per cent en les persones que pateixen el *bullying* homofòbic; també posar en relleu la situació de les persones grans, també amb aquesta poca visibilitat en aquest fet.

I també, per la part que em toca –jo sóc la portaveu del tema de benestar social i família en aquest Parlament–, amb col·lectius de famílies homoparentals, que veuen com l'accés a alguns serveis públics també tenen un biaix..., en aquest cas, en algunes entitats que han de fer informes d'adoneïtat o situacions concretes pel que fa a l'accés de determinats serveis públics, o el que és el cas de l'adopció o de l'acollida.

També és molt important, i la llei també ho trasllada, tot el que té a veure amb l'àmbit laboral. La companya, la Joana Roldán, parlava d'aquest risc de pobresa que hi ha, doncs, amb el col·lectiu transsexual, molt per sobre de la mitjana. Però també situar, doncs, la invisibilitat del col·lectiu lèsbic, o el fet que l'homofòbia..., es consideri un factor de risc pel que fa també a les infeccions de transmissió sexual, com deia el senyor Roqueta.

El cas és que la situació que tenim..., els que estem aquí potser estem molt conscienciats i tenim el coneixement d'aquestes situacions, però que considerem imprescindible el text, aquesta llei, per la visibilitat que comporta.

Entro en els tres temes que m'agradaria que poguéssim comentar. La veritat és que ho tenia preparat i tots ho heu comentat, però crec que estarà bé subratllar-ho per part de tothom. És evident que necessitem una llei específica, no?, que no caigui en el calaix on puguin haver-hi altres situacions. I, per tant, una llei que nosaltres considerem garantista: dona igualtat material, igualtat d'oportunitats. I, per tant, que necessitem accions específiques per a col·lectius que tenen característiques i dificultats específiques. M'agradaria que poguéssiu comentar aquesta necessitat d'especificitat en el text.

Després també el text té una part molt de promoció de drets. Però sí que és cert, i també ho heu comentat..., el capítol sancionador, no? També m'agradaria saber la percepció que teniu en les proporcions i on caldria posar l'accent també pel que fa a l'instrument jurídic com a tal, en la promoció dels drets o en la capacitat sancionadora.

I, per últim –ho heu comentat, dues de les vostres intervencions han anat directament als articles, no?, a l'article 9, a l'article 33–, hi ha un capítol que parla d'organització: es parla del servei d'atenció integral –amb aquesta línia telefònica, amb aquesta agilitat i coordinació–; hi ha un òrgan consultiu permanent, no?, que ha de fer informes preceptius, i aquest òrgan rector.

Clar, al final –i del debat parlamentari, que esperem que sigui molt àgil, i de les esmenes que fem, de ma-

nera consensuada tots–, la pregunta que ens fem i que m'agradaria que vosaltres responguéssiu és: en l'aplicació de la llei, quin paper ha de tenir el collectiu organitzat. I, per tant, crec que heu apuntat alguna cosa amb aquesta esmena que proposeu per a l'òrgan rector, però crec que la concreció seria quin paper voleu jugar. Heu estat en la gestació de l'instrument; avui comencem les compareixences; hi haurà un tràmit d'esmenes. Quina proposta teniu com a collectiu organitzat, també, perquè un cop estigui, l'instrument jurídic sigui vigent..., quin paper heu de jugar també vosaltres.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup del Partit Popular té la paraula el diputat senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bueno, en primer lugar, quiero agradecer la presencia de los diversos colectivos que comparecen en esta comisión..., y también a las personas que les acompañan. Por tanto, vaya por delante mi más sincera, cordial y cálida recepción en esta comisión.

Yo quisiera comenzar la intervención manifestando el respeto más absoluto que nuestro partido profesa hacia la diversidad afectiva y sexual, y ya quiero trasladarles en un primer momento nuestro deseo y nuestra voluntad de que sus derechos sean plenamente garantizados y de que se evite cualquier situación de discriminación. Una discriminación respecto a la cual somos conscientes que sufren, y que por tanto es necesario avanzar, si cabe, mucho más en el reconocimiento social para evitar que se prolongue en el tiempo. Faltaría a la verdad si dijera que estamos lejos de esa normalización plena, pero les puedo garantizar que ese es nuestro objetivo y que creo también que es el objetivo compartido por toda la sociedad.

Pero también debo decirles que el posicionamiento de nuestro grupo se asienta en la discrepancia –eso sí, escrupulosamente respetuosa– con los colectivos que reclaman la necesidad de esta ley. Creemos en la libertad sexual y también creemos que la condición sexual forma parte de la intimidad de la persona..., porque creemos –y esa es nuestra opinión– que esta ley puede, si cabe, estigmatizar más al colectivo. Y después entraré en algunos aspectos de la ley, sucintamente, que me parece que apuntan en esa dirección.

Por otra parte, creemos que no podemos hacer una ley para todos y cada uno de los colectivos susceptibles de vulneración de sus derechos, porque tampoco, y la experiencia así lo demuestra, la excesiva legislación –lo que en derecho administrativo se llama «legislación motorizada»– ayuda a acabar con las discriminaciones, que evidentemente afectan a los colectivos aquí presentes.

Además, en nuestra opinión..., pasa por entender que en nuestro marco normativo los poderes públicos ya

velan por la prohibición, por la evitación de esa discriminación. A veces lo que falla, precisamente, es la implementación o el cumplimiento de las leyes que garantizan esa protección.

A tal efecto, y del sucinto repaso que hago de nuestra legislación, es por ustedes conocido la existencia del artículo 14 de la Constitución, que consagra no el principio..., algo más, el derecho a la igualdad, a la igualdad real y efectiva, y, evidentemente, la proscripción de cualquier tipo de discriminación, relacionado en este caso con la orientación sexual.

Pero es que además, en el ámbito del Código penal, está el artículo 510, que persigue, que castiga, que sanciona los delitos tipificados como aquellos que se cometen con ocasión del ejercicio de los derechos fundamentales y de las libertades públicas garantizadas por la Constitución. Y ese artículo 510, en sus apartados 1 y 2, deja claramente establecido que «la provocación a la discriminación, al odio, a la violencia» contra grupos –en especial, los relacionados, en este caso, con la orientación sexual de las personas– son severamente castigados con penas de prisión. Y, al mismo tiempo, además, no solo ese tipo de conducta que viene tipificada en el artículo 510, apartado 1, sino que en el apartado 2 sanciona aquellas actuaciones en las que, «con conocimiento de falsedad o temerario desprecio a la verdad, difundieren informaciones injuriosas», vejatorias, relacionadas también con los colectivos que reclaman la aplicación o, mejor dicho, la elaboración, la aprobación de este texto legal.

Pero es que, además, el mismo Código penal, entre las circunstancias modificativas de la responsabilidad criminal, establece en su artículo 22 la circunstancia agravante relacionada con la comisión de delitos en los cuales se ponga de manifiesto que esa comisión del delito viene motivada por la orientación sexual, por la identidad sexual, en definitiva, por el sexo, por la libertad en la libre autodeterminación sexual de las personas.

Por tanto..., además, esta panoplia de artículos a los que me refiero viene incluso también consagrada en el mismo Estatut de Catalunya, en el artículo 40.7, donde se habla específicamente de la «protección de las personas y de las familias», y establece la obligatoriedad de los poderes públicos de promover la igualdad en los ámbitos en los que nos afecta y que estamos abordando en esta sesión.

Por tanto, la panoplia, el catálogo de disposiciones normativas que abordan la situación discriminatoria que estas personas sufren, de alguna forma tienen una respuesta penal –dura, además. Y yo creo que eso, en principio, debería ser puesto en valor, teniendo en cuenta que muchas veces la experiencia demuestra que la legislación constante, abundante, no siempre consigue el propósito deseado.

Yo, en cualquier caso, quiero también poner de manifiesto que ha habido una evolución importantísima en la sociedad española, teniendo en cuenta las circunstancias de represión que aquí algunos de los comparecientes han expuesto, pero en tiempos que están muy alejados de la actualidad. A partir de la Constitución

española de 1978, la situación ha mejorado, yo diría que ostensiblemente. ¿Que evidentemente hay que hacer mucho más? Sin duda alguna.

Yo considero que lo fundamental es que se aplique la normativa que realmente garantiza la igualdad de todos ante la ley, porque estoy convencido de que elevar la discriminación positiva al extremo puede ser otra forma de discriminación. Yo creo que la igualdad de las personas se demuestra sin necesidad de un intervencionismo *legiferante*, excesivo, que no conduce, entiendo yo, a la finalidad que realmente preside el ánimo de los artículos que, como digo, garantizan ese derecho a la igualdad.

Consideramos, además, que el texto legal que se nos somete a consideración es excesivamente intervencionista. No somos partidarios, en el Partido Popular, del establecimiento de cuotas, porque en el ámbito, por ejemplo, de la implantación de medidas en la ocupación, en el acceso al trabajo, creemos que lo que debe primar es el principio de mérito y de capacidad de las personas y no tanto –y no tanto– el..., facilitar el acceso por esa condición sexual, que muchas veces lo único que supone, en última instancia, es una nueva muestra de discriminación.

Por tanto, y dado que se me ha agotado el tiempo, sí que quería continuar brevemente diciendo que nuestro partido somos escrupulosamente defensores de la democracia, y por tanto respetamos la pluralidad y, al mismo tiempo también, acatamos las reglas de la mayoría.

Nada más, muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el diputat David Companyon.

David Companyon i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Benvingudes, benvinguts, companys, companyes, estem francament –crec que parlo en nom també de tots, com us han dit– molt contents de començar aquestes compareixences, fins i tot..., també un pelet tard. Però tal com es va dir en el dia del plenari, era un dia històric el fet que es donés llum verda a la tramitació de la llei. Intentarem que, quan acabem, sigui fins i tot millor que..., si és possible, però que sigui millor el que hàgim..., o es pugui modificar, o les aportacions que, com algunes d'elles, ja heu fet.

Miri, avui en dia –en general, podríem dir, llevat de casos– ser LGTB no és un motiu d'exclusió social, com passava en el franquisme només pel fet de ser-ho. Ho és l'homofòbia –ho és l'homofòbia. El que ens han explicat aquí és què és l'homofòbia o la transfòbia o la lesbofòbia i les seves conseqüències, sobre les persones però també sobre les seves famílies, sobre els seus entorns; aquesta homofòbia latent que acaba modelant, en realitat, la vida de les persones. I també crec que ha quedat molt clar aquí la igualtat de les persones que tenen aquesta condició sexual.

Però, com li deia, no puc deixar –disculpi'm el diputat del Partit Popular– de referir-m'hi un moment, no? A Alemanya no han patit el franquisme; bé, han patit el nazisme. Però, perquè ens entenguem, no és el que parlàvem. Però la notícia més vista la setmana passada era perquè per primera vegada un futbolista havia reconegut la seva homosexualitat. Clar, com és que es dona encara que, en un país com Alemanya, la notícia més vista sigui que un futbolista declari la seva homosexualitat? Vol dir que tenim espais dintre de la societat en els quals el reconeixement...

I clar que el tenim formal, clar que tenim tot el que vostè ens ha explicat, etcètera, però el reconeixement formal de la seva condició sexual és àmpliament menystingut per la societat. Perquè seguim tenint una societat patriarcal, masculista i heterosexista, i que hi dona un prestigi social. I es veu que en el món de l'esport ser homosexual i prestigi social, diguem-ne, no està gaire reconegut. És un dels aspectes que es plantegen aquí, en la llei; és a dir, seguim tenint uns arquetips existents que, en el fons, ens expliquen que uns són superiors i uns altres no. Una persona transsexual, en general, a la societat, en el llenguatge, en allò que hi da de quotidià, semblaria inferior. Una lesbiana, un homosexual, depèn –abans es deia, no?–..., l'insult més repetit en un camp de futbol és «¡maricón!», no? És el mínim, és... «Maricón» és menys que... «Fill de puta», no?, per dir-ho així, és allò que li podríem dir a tothom. Aquesta és una realitat latent, que viuen aquestes persones constantment.

I clar que existeixen diferents tipus de discriminació, però el que hem de veure són les causes, i les causes que causen l'homofòbia i la transfòbia i la lesbofòbia són diferents que altres discriminacions que hi ha a la societat. I, per tant, són necessàries polítiques diferents, i en aquest cas una llei específica. I el nostre grup no renunciarà fins a l'últim moment que vostès, els diputats del Partit Popular, entenguin que no es tracta d'apel·lar a la generalització o que ja hi han lleis que d'alguna manera castiguen la discriminació, sinó que en aquest cas, en aquest col·lectiu específic, tal com aquest col·lectiu reclama, és necessària, entre altres coses pel dret a la reparació –entre altres coses pel dret a la reparació–, aquesta llei, aquesta llei específica.

Clar, vostès ens diuen que són lliberals, que són demòcrates. Per què no fan –per exemple, eh?– una consulta al conjunt de la societat sobre la llei del dret a l'avortament, que vostès ens han plantejat –en fi, el Govern del Partit Popular–? És a dir, quan ens diu aquí que no hi ha motiu de discriminació..., que no hi ha la possibilitat del dret al propi cos. Doncs, escolti, vostès legislen... Ens diu que no cal fer més legislació. Doncs, vostès legislen –d'una manera retrògrada, com mai ha passat a Europa– amb relació a un principi fonamental, que és el dret al propi cos, en aquest cas, del conjunt de la societat i específicament de les dones. El mateix ens passa amb un col·lectiu, en aquest cas representat aquí..., i no cal oblidar que és una llei feta després d'un ampli treball del conjunt de col·lectius LGTB.

Vaig conclouent. M'agradaria fer-los dues apreciacions, avui. En l'informe de la Fiscalia Superior de Catalunya

constaten que la manca d'estadístiques és un dels elements pels quals els poders públics, les administracions públiques... Cal recordar que, a més, l'Estatut de Catalunya, proposicionalment, reclama a les administracions públiques polítiques d'igualtat, etcètera, vinculades a la no-discriminació per gènere o sexe. Doncs, la manca d'estadístiques és un dels elements per a la manca de polítiques adequades, i que a més amaga o invisibilitza una realitat que ells consideren –en el mateix informe de la Fiscalia Superior de Catalunya– greu. És més, en l'estadística que dona en aquest informe, el 16 per cent de totes les agressions per motiu de discriminació i contra la igualtat es donen en casos d'homofòbia. És a dir, estem davant d'una realitat que, malgrat que no tenim –i ells se'n queixen– estadístiques, com a mínim el 15 per cent de les que arriben a la fiscalia tenen a veure amb l'homofòbia.

I l'altra és un aspecte de col·lisió de drets, per dir-ho d'alguna manera, és a dir, quan... Naturalment, un t'et el dret de practicar una determinada religió; un t'et a ocupar un lloc dintre de la jerarquia en una determinada religió. Com es concilia amb el fet, doncs, que, per exemple, el bisbe d'Alcalà –per posar-los un exemple– lligui la ideologia de l'escola amb l'homosexualitat. És a dir, determinada ideologia en una escola –i a més s'entén que parla d'escoles bàsicament públiques, perquè discrimina ell, en aquest cas, les religioses– la lliga... És a dir, «El obispo de Alcalá liga la ideología de la escuela con...» l'homosexualitat, i a la pàgina web –i a la pàgina web–... En fi, n'hi ha d'altres, eh? Àngel Rubio, doncs, entén que s'ha de tenir compassió, que si és una malaltia, que si es pot curar... Però diu –a la pàgina web de l'arquebisbe d'Alcalá de Henares, en aquest cas–, «Homosexualidad y esperanza»... Hi han vint-i-vuit pàgines sobre com curar l'homosexualitat. I, en fi, recomana llibres, etcètera –tenint en compte que l'homosexualitat és una malaltia, eh?

Naturalment, així és com s'educa també una part de la nostra població. Continuament anem rebent –la societat va rebent– inputs en aquest línia, eh?: l'homosexualitat és curable, si una homosexualitat, doncs..., va a l'Església, s'ha de dur-lo a un psiquiatre, etcètera.

És a dir, com això pot conciliar..., quines propostes vostès farien perquè, en l'àmbit de l'educació, els nens rebin... No només com es planteja una educació no sexista, sinó que no arribi una educació que clarament acaba sent el substrat –que jo parlava abans– d'aquesta societat patriarcal, en la qual les persones LGTB acaben sent excloses per una homofòbia latent dintre de la societat.

Moltes gràcies i, de nou, benvinguts.

La presidenta

Gràcies, diputat. En nom del Grup de Ciutadans té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Para agradecer la comparecencia de todas estas entidades, y una comparecencia muy interesante.

Yo tengo que decirles que no soy la ponente de esta ley, sino que es mi compañera Inés Arrimadas, que no ha podido asistir. No obstante, ya saben ustedes nuestra opinión. Nosotros apoyamos el que se tramitara esta ley. Nos parece muy importante que esta ley, además, según ustedes han podido explicar –y que lo debía saber Inés, pero yo me he enterado esta tarde–..., o sea, y se nota que cuenta con el acuerdo de todo el colectivo, y esto, sin duda, favorece..., para poder llegar a una tramitación rápida porque, ante el 28 de junio, pues, pueda estar, y podamos tener una buena cosa que celebrar, ¿no?

Esta ley, desde luego, lo que tiene es que ayudar a erradicar definitivamente, para empezar, la violencia física o psicológica no solo en las aulas, sino en todos aquellos espacios públicos... Y, para ello, nosotros vemos que esta ley puede ser una buena herramienta. ¿Por qué? Porque establece, para empezar, que sea la Administración, que ya establezca unos protocolos, que adopte unos principios de actuación, pues, para lograr esta educación en la igualdad de derechos, y que no pueda haber discriminación por, bueno, este motivo, por el que viene siendo discriminado el colectivo LGTB.

Creemos también, y esperamos –y en la tramitación de la ley, que supongo que será rápida, ya les digo–..., pero que apoyamos todas aquellas medidas que se contienen y que vayan encaminadas a canalizar las necesidades específicas de este colectivo, a que los servicios públicos sepan dar respuesta también a sus necesidades y a que haya protocolos, todos aquellos protocolos de atención necesarios.

Ya sabemos, decía el señor Santamaría, que hay montañas de legislación. Efectivamente, tanto en el Código penal como en el Estatuto de los trabajadores, está absolutamente previsto, cualquier discriminación. Pero yo creo que es más práctico –y sinceramente, leyendo la ley...– que haya una ley a la que acudir y que, además..., desde orientación de políticas públicas, porque la mayoría de las discriminaciones, al menos en el aspecto laboral, se dan en las administraciones públicas. Los mayores casos de *mobbing*..., no digo por motivos de orientación sexual, pero se dan en las administraciones públicas. Por ello es importante –y veo, como novedad– que sea la Administración pública la que ya tenga y fomente una serie de actitudes, conductas o protocolos para que esto no suceda. Porque no podemos –en el año 2014, en el siglo XXI– seguir con estos comportamientos de discriminación que no se corresponden con un estado de derecho. Porque si no se reconoce la diferencia, o sea, y no se acepta que todas las personas somos iguales con independencia de las orientaciones sexuales –y esta ley va para proponer y que efectivamente se haga este..., se den estos derechos–, pues, no tenemos nada, tenemos mucho por hacer. Yo creo que esto..., no creo que sea la panacea universal, porque este es un problema de educación, pero sí me parece importante este matiz: que se promueva desde la Administración una conducta correcta.

Por tanto, en fin, nosotros hemos tomado buena nota, que, naturalmente, trasladaré a la diputada. Pero,

bueno, estoy segura de que ella va a ver las comparencias, y nosotros estaremos en coordinación con los demás grupos para tramitar..., y aquellos aspectos que no veamos claros o que, a lo mejor... Ustedes saben que nosotros tenemos matices, en los que hemos podido discrepar en alguna cosa. Pues, se limarán, supongo, en el trámite parlamentario.

Nada más y muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup Mixt té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a totes i a tots. D'entrada, volia aprofitar aquesta primera intervenció, també, per recordar o saludar també els amics i amigues, que també estan en aquesta sala, de Juan Andrés Benítez, que malauradament va ser mort en mans del cos policial, i a qui també, doncs, segurament, li hauria agradat participar, per activa o per passiva, en la redacció d'aquesta llei o en la seva tramitació.

En segon lloc, òbviament, el pes més fort que té aquesta llei és que ve directament proposada i compta amb el consens dels col·lectius que representen el sector de la població que més ús n'ha de fer en sentit positiu. I això, diguéssim, té una fortalesa, doncs, difícil de rebatre, independentment de la ideologia política de cada grup parlamentari.

En tercer lloc, nosaltres valorem significativament, com també ho fan altres grups i els mateixos artífexs d'aquesta proposta de llei, que sigui una llei específica. Em sembla substantiu que no es barregi amb altres col·lectius o es dissolgui en conceptes eteris com el de «discapacitat» que, per tant, restin singularitat a les particularitats, justament, d'aquests col·lectius..., i totes les problemàtiques que el fet de no tenir lleis favorables contribueixen a provocar. Una llei no és la solució d'una problemàtica, però apuja el llistó a les administracions i a la justícia pública per solucionar aquestes problemàtiques en tot allò que pugui tenir a veure amb l'acció d'aquestes administracions. Ho repeteixo, no és la solució a les problemàtiques, sinó que apuja el llistó, i l'obligació d'atendre o de cercar, justament, les solucions.

Nosaltres vam rebre, òbviament, com s'ha explicat, en campanya electoral la proposta o el compromís públic..., o vam adquirir el compromís públic d'acompanyar aquesta iniciativa. Immediatament després d'entrar al Parlament vam estar units, com m'imagino que la resta de grups parlamentaris, doncs, amb els col·lectius promotors d'aquest compromís i artífexs d'aquesta llei, i jo recordo que una de les primeres coses que vam comentar quan ens reuníem era: «Compte que no es repeteixi la seqüència, d'intent de fer la llei i: "Ai, s'ha acabat la legislatura, no es pot aprovar", que havia passat en anteriors ocasions.» I que per tant el temps, en aquesta ocasió, era un factor clau.

Un any i dos mesos després, finalment, hi ha unes compareixences al Parlament, un parlament que moltes vegades va excessivament lent en les seves tramitacions, o que probablement hi ha qui en els temps de les tramitacions també hi juga..., bé, els fa jugar un paper polític. A nosaltres ens preocupa enormement que s'estigui tramitant altra vegada una llei que compta, com dic, amb el consens majoritari –o amb el consens gairebé total– dels col·lectius representatius dels sectors de població afectats; que compta amb un ampli consens polític –per tant, gairebé majoritari, per no dir segurament majoritari de la cambra–..., i que sigui una altra vegada una qüestió aparentment formal de tràmit i de calendari la que faci que no vagi, finalment, a aprovació..., i que finalment Catalunya compti amb una llei d'aquest nivell.

A nosaltres ens sembla, òbviament, que bona part de la preocupació que entranya, diguéssim, aquesta llei té a veure amb conceptes aparentment no regulables per llei. Té a veure amb una necessitat urgent de pedagogia; d'existència de protocols a les actuacions, òbviament, de l'Administració pública, però de pedagogia, formació i educació en el conjunt de la societat sobre una qüestió que, com bé s'ha dit, durant molts anys ha estat ocultada. Primer, de forma molt..., clarament pel franquisme, però en democràcia també ocultada, diguéssim, de forma passiva, no?: «No cal treballar-ho, tots som iguals.» Sobre la premissa, una mica, que tots som iguals, no hi ha per què explicar –no existeix la raó per què explicar– les especificitats de cadascun dels col·lectius, i per tant, de forma passiva, s'invisibilitzava també aquest col·lectiu o aquestes persones.

Bé, és obvi que si no hi ha llei que obligui; si no hi ha llei que obligui l'Administració pública; si no hi ha llei que obligui la pedagogia; si no hi ha llei que obligui els programes educatius o els projectes educatius de centres; si no hi ha llei que obligui, que decreti i que estableixi on s'ha de fer aquesta pedagogia, aquesta formació, com s'ha de fer i en quin grau i per què s'ha de fer, és obvi que és molt més complicat. I, per tant, aquesta llei posa fil a l'agulla en aquest tema.

Hi ha un altre tema, òbviament, que s'ha comentat per part d'altres intervinents, respecte, justament, a la visibilització. És a dir, no només cal formació, pedagogia, sinó visibilització, perquè un col·lectiu que no apareix ni a les estadístiques, ni a les notícies, ni a les informacions, ni a l'educació, que no apareix com a tal enlloc, finalment és un col·lectiu que s'inventa els problemes; és un col·lectiu que té complexos; és un col·lectiu, bàsicament, que no forma part de la nostra normalitat, i per tant els problemes li pertanyen a ell i no al conjunt de la societat.

I, en aquest sentit, aquesta llei també posa fil a l'agulla en aquest tema –se m'acaba el temps. També, òbviament, en la desprotecció evident i la desprevisió en l'àmbit sanitari, en l'àmbit específic que afecta, doncs, alguns d'aquests col·lectius que, en tot cas, formen part d'aquesta llei.

I passem, volia dir també, amb aquesta llei, d'una defensa passiva generalitzada, intuïtiva dels drets dels col·lectius LGTB, a una defensa, entenem nosaltres,

activa per part de les administracions públiques en allò que podrien o en allò que poden arribar a fer, donada la situació.

Respecte a les propostes específiques que s'han formulat de reforma d'aquesta llei –o sigui, de modificació d'alguns dels seus punts–, òbviament, si aquesta és la voluntat específica dels col·lectius que l'han signat, aquesta també serà la nostra posició. I estem d'acord en les propostes relacionades amb l'òrgan coordinador i amb l'òrgan sancionador: que tingui independència respecte a l'Administració –tota la independència possible– i que sigui qui estableixi, justament, les sancions a aplicar. Òbviament, un règim, diguéssim, que ha d'imposar pedagogia, educació, tota una sèrie de mesures, a dins l'Administració pública, per fer efectives les voluntats, els principis i els objectius d'aquesta llei, no té força si no va acompanyat de règims sancionadors que puguin sancionar qui no compleix la llei vigent.

Res més. Gràcies per ser presents i gràcies per haver fet tota aquesta feina.

La presidenta

Gràcies, diputat. I, per acabar amb les intervencions dels grups, des del Grup de Convergència i Unió té la paraula la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. I també donar la benvinguda i l'agraïment per les intervencions, doncs, a les cinc persones que ens acompanyen, representants del col·lectiu LGTB.

Felicitar-los per la feina que han fet durant tants anys; de fet, la majoria de les vostres entitats, doncs, daten dels anys setanta o vuitanta i, per tant, si podem dir que Catalunya és pionera en moltes de les seves actuacions i que, de fet, com a societat, som una societat relativament modèlica, és gràcies sobretot a la feina que heu dut a terme durant tot i tot aquest temps de sensibilització.

Felicitar-los també, com als respectius governs de la Generalitat..., però també com a Parlament de Catalunya, perquè han estat moltes les resolucions aprovades al Parlament de Catalunya, mocions, propostes de resolució i fins i tot modificacions de llei. Ara en mirava una d'aquí; que la primera resolució data de l'any 1983, on es fa una resolució al Parlament sobre no-discriminació de les persones per raons d'opció sexual, o la famosa modificació de la llei, de l'any 2005, sobre les parelles de fet. Jo crec que amb això hem estat sempre pioners.

Com ja sabeu tots vosaltres, nosaltres érem partidaris –perquè ho hem explicat, doncs, moltíssimes vegades– d'una llei genèrica, no perquè penséssim que una llei específica, doncs, fos ni millor ni pitjor, sinó que nosaltres pensàvem que una llei genèrica que englobés totes les discriminacions podia afavorir, i podia afavorir tots els col·lectius. Vosaltres vau demanar explícitament que no, que volíeu una llei específica per

al vostre col·lectiu. És veritat que aquesta llei que vosaltres proposeu, doncs, és una llei que parla no només de la no-discriminació, que era amb el que tots estaríem d'acord, sinó que a més a més parla de l'homofòbia, que és la gran diferència –i, per tant, aquí parlem d'odi–, i nosaltres, com ja sabeu i com ja s'ha comentat, doncs, vam acceptar la tramitació de la llei.

El Parlament de Catalunya, també a diferència d'altres parlaments, ha estat sempre modèlic perquè hem intentat que la majoria de les lleis, especialment les lleis més importants i moltes de les mocions, estan molt consensuades entre tots els grups polítics i especialment les més importants i les més significatives, perquè entenem tots els grups parlamentaris que aquestes han de ser perdurables en el temps. I per això creiem que qualsevol iniciativa que vingui de la societat civil, doncs, l'hem d'agafar, l'hem d'estudiar i, també amb vosaltres, millorar-la, si és que és possible, dintre de la seva possible tramitació –però sempre per intentar millorar el contingut.

Recordar..., alguns diputats que han parlat, doncs, del temps que hem tardat a entrar a tramitació aquesta llei. Que, bé, com ben bé s'ha dit, l'anterior projecte de llei datava del 2007 i fins al 2010, doncs, va existir el tripartit i no va arribar a aquesta cambra a poder debatre's. I avui –sí que és veritat, doncs, que fa uns quants mesos que va passar al debat a la totalitat– estem aquí reunits per començar a fer aquests treballs en ponència.

Aspectes que nosaltres, després d'haver estudiat el text, creiem que es poden arribar a millorar? Especialment algunes de les definicions: definicions d'espais públics o privats, o fins i tot definicions dels subjectes de dret, perquè entenem que si no queden ben definits en el concepte de la llei podrien suposar algun tipus d'inseguretat jurídica per a la resta de la població. Per tant, intentar treballar a centrar-nos bé en tots aquests aspectes.

I després, res, posar-nos a la vostra disposició. Entre tots els grups parlamentaris intentarem estar a l'alçada, doncs, de les expectatives per poder fer una llei que sobretot pugui ajudar que aquestes discriminacions i aquesta lluita contra l'homofòbia sigui una lluita absolutament real, però intentant millorar el màxim possible aquell text, i sempre que també, doncs, entre tots puguem estar d'acord.

Algun dels comentaris, doncs, d'algunes de les vostres intervencions. No ho sé, el senyor Ruiz, per exemple, parlava de l'acceptació que hi ha, dintre l'homofòbia, en els col·lectius joves, i a mi m'agradaria saber si vostès creuen que hi ha hagut una regressió en aquest sentit: si hi ha més homofòbia ara que, potser, existia abans, o potser és que ara és més visible que la que existia abans. I si això és a causa, doncs, d'una falta de legislació o, tal com ens comentava la Joana, si és a causa, bé, d'una tradició històrica que ens ha marcat molt en el nostre imaginari –i en el nostre imaginari històric, no?

Jo voldria, més que res, doncs, esperar els vostres comentaris de les nostres pròpies aportacions. Segur que

tindrem un debat absolutament enriquidor entre tots plegats.

I hem de fer, doncs, això, fer possible una llei que sigui una bona llei. Si és que ha de ser una llei pionera a Europa hem de ser un bon referent també en l'àmbit europeu. Ens han de veure no només com els que hem set capaços de fer la primera llei, sinó que pugui ser una llei que serveixi d'exemple, doncs, en l'àmbit europeu, i això requereix un treball seriós i a fons entre els grups parlamentaris i les persones, doncs, que compareixeran en aquesta comissió per poder donar el seu punt de vista des dels diferents àmbit que la llei preveu; doncs, això, perquè ens puguin ajudar a tots plegats a millorar, si és possible, el text.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Tenen la paraula de nou els compareixents per respondre; crec que tots voleu dir alguna cosa. Us demano ajustar-nos, si és possible, a un màxim de cinc minuts cadascú. I després, per part dels grups parlamentaris, si hi ha algú que em demani al·lusions, doncs, evidentment, donarem la paraula; però, si no, ho deixariem aquí, per aquest sessió. Senyor Roqueta.

Joaquim Roqueta Manén

Moltes gràcies, presidenta. Sí. Abans ens feia la pregunta, no?, per part de la senyora Eva Granados. Ens deia –penso que era ella, no?, que ho deia–: «Quin paper voleu jugar com a col·lectiu, doncs, pel que fa a la llei?»

Jo penso que el nostre paper, evidentment, és el de la vigilància, no? Nosaltres el que farem sempre és la vigilància dels nostres drets; aquest és el nostre paper. El vostre és legislar, i nosaltres vigilar-vos; d'alguna manera, vigilar que no es vulnerin els nostres drets i, evidentment, exigir que es compleixin totes les directives internacionals, com dèiem abans –abans ho comentava, no?–: ens diuen des d'Europa que es prenguin determinades actituds, que es facin determinades coses en matèria sanitària.

Hi han coses que encara ens segueixen esgarrifant. Aquests dies, per exemple, hem pogut veure el cas del senyor Zerolo, eh? Perquè és un polític, és un col·lega vostre que..., a més a més, un homosexual declarat, i heu vist les crítiques de part de tot arreu, doncs, que li han dit perquè té un càncer –senzillament té un càncer. La senyora Esperanza Aguirre també va tenir un càncer i pràcticament la beatifiquen; a ell, per ser homosexual, pràcticament li han dit que s'ho mereixia, i ja li preparen la caldera, doncs, perquè bulli dins de l'olla, no?

Podem veure que, doncs, evidentment, això és homofòbia, i és una homofòbia que ve també des de l'àmbit de la salut, no? Perquè quan una persona és homosexual, doncs, d'alguna manera, qualsevol malaltia se l'ha buscada, no?, sigui un càncer, sigui el que sigui. Penso que encara hi ha aquest imaginari que d'alguna

manera hem de trencar. I, a més a més, quan vénen de sector com de l'Església, des dels mitjans de la caverna, no? La senyora Marina Geli, que és present aquí, té, bé, una trista experiència, que evidentment ha sortit favorable. Però, vull dir, constantment, ens ataquen des de molts mitjans, no? Per tant, aquesta homofòbia hi està, hi està present, i en l'àmbit de la salut, doncs, és molt molt descarada i descarnada, no?, de qualsevol manera.

El tema que comentava també, no?, el senyor Compagnon, el tema de... Evidentment, falten estadístiques, falten... Algunes ens vénen i sovint ens vénen des de fora. Jo penso que els hem de fer cas, i sobretot quan vénen des d'Europa, no? Aquí a vegades ens manquen perquè, bé, segurament durant molts anys, doncs, hi ha hagut falta de voluntat política, en aquest cas, no? Però les poques que tenim..., i penso que hem d'incentivar i, d'alguna manera, no donar excuses, doncs, de crisi per no investigar, per no voler saber què és el que ens passa i per on podem millorar. Perquè, al cap i a la fi, serem molt més efectius –les nostres administracions–, i per tant molt més rendibles, si m'ho permeteu..., doncs, el fet de saber cap on hem d'actuar i com ho hem de fer millor per atendre millor els col·lectius, i donar la màxima cobertura, no?

Per tant, en aquest sentit, hi han determinades maneres, no?, d'enfocar-ho. Que pensem que nosaltres seguirem exigint, i que hi han coses, doncs, que, senzillament, n'heu de fer cas. Heu de fer cas del que ens diuen d'arreu, bé sigui des d'institucions europees, o de les universitats, a vegades, i per tant cal treballar, cal investigar i cal que nosaltres..., us ho seguirem exigint i, per tant, seguirem fent, doncs, com deia abans, la vigilància d'aquest fet.

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Eugeni Rodríguez Jiménez

Sí. Jo, ràpidament. Amb relació al que deia l'Anna Simó sobre –bé, Esquerra Republicana, que hi tinc la confiança– el tema de la inversió de la càrrega, jo crec que és importantíssim i que és un tema que hauríem de tractar. Ho vam parlar en unes jornades amb Esquerra Republicana. Crec que és importantíssim, perquè tenim l'experiència del tema de la legislació laboral i de la violència de gènere, que la inversió de la càrrega hi és importantíssima, i en aquest cas hauria de ser també així.

Bé, ja ho ha dit el Quim; respecte al PSC li ha contestat l'altra. Jo crec que a part de la vigilància, també podríem fer els estudis. N'hi ha uns sobre trans..., contra homofòbia, que ara està al voltant del FAGC. Però tant de bo que fos l'Observatori contra Homofòbia de tot el poble de Catalunya, amb totes les institucions, etcètera, i que féssim els estudis oportuns.

Jo crec que la llei, en el tema dels drets o de les sancions..., jo crec que una llei –per al que deia el PSC– molt garantista ha de tindre unes sancions molt con-

tudents, perquè la contundència va directament proporcional a la garantia, no?

Al Grup del Partit Popular dir-li que m'estranya que parli d'intervencionisme quan ells intervenen constantment en el dret a decidir, en el dret a la llengua, en el dret al propi cos, en el dret a una cultura pròpia, etcètera. Crec que és l'única cosa que no poden dir, parlar d'intervencionisme quan intervenen tot el dia en tots els aspectes de la vida quotidiana de les persones. Em recorden..., l'objectiu d'aquesta llei, que és una llei que sigui des del principi fins al final del col·lectiu LGTB; vosaltres sembla que esteu des del principi fins al final en contra dels nostres drets.

No es pot dir que una llei estigmatitza. Jo crec que s'ha de ser una mica seriós. Quan es parla d'estigmatitzar s'ha de veure com hem patit –i ho deia la Joana– durant moltíssims anys..., per dir, i quedar-se tan tranquil, que aquesta llei estigmatitza. Jo crec que s'ha de tindre una mica de respecte a persones que hi ha aquí, en aquesta sala, que han viscut l'estigmatització i que han viscut la presó en carn pròpia, com és el senyor Armand de Fluvià i el senyor Jordi Petit..., per dir que aquesta llei estigmatitza. Jo crec que s'ha de ser una mica més respectuós.

Al Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa dir-li que, en el tema de la manca d'estadístiques, jo crec que és un tema importantíssim que aquesta llei reculli. I que és important perquè quan parlem de les estadístiques de la fiscalia..., i ho dic perquè hi va haver una resposta del Govern a un diputat dient que eren molt diferents a les de l'observatori. És que, clar, les dades de la fiscalia no recullen les denúncies que es fan al jutjat de guàrdia; les que es fan per aspectes civils, laborals; de contencions administratiu; davant de la Policia Nacional; davant la Guàrdia Civil; davant un aeroport, etcètera. És a dir, que les estadístiques formals que tenim actualment són exclusivament del que es fa dins del protocol que s'activa..., que es va fer amb els Mossos en el camp penal. Jo crec que és un tema importantíssim, perquè les estadístiques són la qüestió que dona la mesura, la temperatura de com està la lesbofòbia, la transfòbia a un país, no?

Agrair, passant a Ciutadans... Tant de bo que la puguem tindre el 28 de juny. I jo crec que, realment..., recollir el que has dit; o sigui, realment és una bona eina i pensem que aquesta eina ha de ser una eina per a tots.

Del grup de la CUP, realment és cert que el company Juan Andrés Benítez, doncs, estaria treballant en el seu camp, que era el camp d'Acegal, no?, que era el camp dels empresaris gais, lesbianes, i no hi pot estar. I, en aquest sentit, jo crec que també és una llei que ha de mirar també certes proporcionalitats d'actuacions policials, no? I que tant de bo que els acords en les esmenes puguin fer que al final tinguem aquesta llei, i la tinguem, doncs, realment cap a dalt i no cap a baix, no?

I, amb el que ha dit la diputada de Convergència i Unió, jo crec que en el tema de la visibilitat, no?, sobre si n'hi ha més perquè és més visible..., és com el tema de les dones, Violant. O sigui, al principi, no sortia

que es matava dones. I estem a l'any 2014 i es maten dones a Catalunya, i hi ha una llei de violència de gènere; imagina't que no n'hi hagués. Abans què passava? Que no es podia dir. Jo tinc quaranta-vuit anys i a l'Hospitalet ja m'agredien, de petit, m'agredien salvatgement.

Per això, jo crec que hi ha un deute històric de reparació. Que això també ho parla la llei, que ens mereixem una reparació, perquè si ara comencessin tots els gais a demanar una reparació per les pallisses que ens han donat en llocs públics potser, doncs, no hi hauria prou jutges o prou diners per reparar-nos tot el que ens ha passat. Per això torno a dir que el que diu el diputat del PP és «intragable».

I agrair al Grup de Convergència i Unió que, pel que he vist, hi ha una bona voluntat, doncs, perquè realment aquesta llei pugui ser la llei que demana el poble de Catalunya. Ho agraeixo perquè, realment..., i tots ho sabem, doncs, que dependrà molt del vot del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que aquesta llei pugui tirar cap endavant. I jo us ho torno a demanar, que crec que..., volem el vostre vot perquè realment és una llei que cal.

I pel tema de la inseguretats jurídica, al final a veure si la inseguretats la continuem tenint nosaltres. És a dir, la inseguretats que a mi ningú m'ha reparat les pallisses que em van donar a l'escola de l'Hospitalet de Llobregat, no?

Doncs, ja està.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Senyora López.

Joana López Roldán

Sí. Jo, en primer lloc, voldria donar les gràcies al Grup d'Esquerra Republicana, al Partit Socialista de Catalunya, al Grup de Ciutadans i a les Candidatures d'Unitat Popular, i també a Iniciativa, per descomptat, pel suport que heu demostrat als col·lectius i per la defensa que heu fet d'aquesta llei; que aquesta llei és molt necessària, no?

I dir-li també al representant del Partit Popular que aquesta llei no estigmatitza. Les lleis que ens estigmatitzaven van ser la Ley de vagos y maleantes i la Ley de peligrosidad y de rehabilitación social, però aquesta llei ens empara i ens protegeix, i ens dona, per primera vegada, la possibilitat de ser persones, i ens repara de tota aquesta persecució que vam patir per part dels feixistes. Ja sé que aquí no hi ha cap feixista, i que bé que aquí tots siguem demòcrates, no?, i que ningú recordi la dictadura feixista del general Franco com un període *de extraordinaria placidez*. Que bé, no?, que bé que el Partit Popular sigui un partit democràtic. Jo me n'alegro, no?, encara que el seu fundador, Manuel Fraga, va ser un ministre de la dictadura; però és de savis rectificar. No, no, aquí el que ens fa falta és educació, no?

I quan ens preguntava el diputat d'Iniciativa què es podia fer per canviar totes aquestes conseqüències que ha patit la societat, tota aquesta educació tan transfòbica i homofòbica, ens fa falta una llei..., és aquesta llei, però també una assignatura, com educació per la ciutadania. Educació per la ciutadania, aquesta assignatura que està desapareixent, no? Doncs, ens faria falta una assignatura valenta, que eduqués en la diversitat sexual i en la diversitat social, no?

I dir, finalment, al Grup de Convergència que sigui valent, no?, que ja sé que la seva llei també era bona, però és que ens feia falta una llei específica, perquè si no la gent no se n'assabentaria, no s'assabentaria de com pot ser de dolenta, de cruel, i del perillós que pot arribar a ser l'homofòbia i la transfòbia, aquesta homofòbia i transfòbia que estan latents després de quaranta anys de persecució.

I, com deia el poeta Dámaso Alonso..., quan deia al principi dels anys quaranta en un dels seus poemes que Madrid era «una ciudad de un millón de cadáveres». ¿Y por qué decía eso? No solo lo decía por la persecución, sino porque... clar, els anys quaranta van ser els anys en què el feixisme va ser triomfal, l'Església catòlica... ¡condenaba el baile! –condenaba el baile–, condenaba... qualsevol diversió, la vida havia de ser... És que aquesta vida només era «un valle... de llàgrimes», no? Pues, eso decía: «Una ciudad de un millón de cadáveres.» Perquè, clar, és que ens volien treure l'alegria de viure.

I és per això que hem de lluitar. És una lluita entre el bé i entre el mal, sí, entre el bé i el mal; entre els que defensen la vida i els que defensen la cultura de la mort, sí. Perquè diuen els grups antiavortistes que nosaltres defensem la cultura de la mort. No, és al revés, perquè els que veuen la seva esperança entre..., la vida del més enllà, que no sabem si existirà; això sí que..., defensen la cultura de la mort. Nosaltres defensem la cultura de la vida, perquè aquesta és l'única vida que tenim i no volem que ens l'amarguin.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora López. Senyora Longares.

Elena Longares Hernández

Bé, moltes gràcies a totes i tots per les vostres intervencions, especialment a aquells grups que heu donat suport a aquesta llei des d'un inici, i per totes les aportacions que faran que aquesta llei, doncs, la puguem millorar.

Si m'ho permeteu, jo volia acabar amb la intervenció que s'ha fet des de Convergència, preguntant entorn de l'augment de les agressions en l'àmbit escolar. Si hi havia una regressió, era la pregunta. Sé que anava més dirigida al company Emilio, però també per ser, potser, la més jove que està aquí, potser em pot tocar més de prop. Quan ets més visible és més fàcil que et puguin agredir. En els últims anys hem pogut, en certs àmbits, visibilitzar-nos encara més –o començar a vi-

sibilitzar-nos–, i per tant és molt més fàcil rebre agressions. Però és molt probable que encara quedin moltes agressions per visibilitzar; potser només veiem la punteta de l'iceberg. D'aquí el tema de la pedagogia. I per això és pel que nosaltres lluitàvem per una llei també específica.

I, lligant-ho amb això, les entitats són les que estem sempre al peu del canó, són les que rebem i les que estem en contacte amb les persones i amb les seves necessitats i amb el que els passa, i per això, també, com deia el company Joaquim Roqueta, creiem que hem de fer de vigilants. I per això la importància en tot el tema d'estadístiques i en els estudis, per seguir visibilitzant més enllà de la punteta de l'iceberg.

La presidenta

Gràcies. Senyor Ruiz.

Emilio Ruiz Pérez

Yo, como soy el último en hablar siempre (*rialles*), lo que queda es reafirmarme en todas las cosas que se han dicho.

En preguntas concretas que, como has hecho tú, Violant, del tema..., la realidad es, cuando preguntas a un joven... (*Veus de «Posa't el micròfon més...» Pau-sa.*) Cuando preguntas a un joven si acepta la homosexualidad de sus amigos y tal, todo el mundo te contesta que sí. Pero si haces una encuesta más en profundidad y preguntas a las personas que han sufrido agresiones... Y son muchas las personas que han sufrido agresiones. Es una contradicción que se da; las encuestas lo demuestran. Si ocho de cada diez dicen que aceptan la homosexualidad..., pero en la hora concreta, el 46, el 41 y el 39 han recibido agresiones. ¿Que son más o menos que antes? Eso las encuestas lo van..., en los estudios que se hacen cada año, o cada período de tiempo en que se hacen, se encuentran las respuestas. En momentos de crisis, a veces, sí que... Había un artículo hace unos días en *La Vanguardia*..., que el hecho de que... La homofobia, cuando se visibiliza, las agresiones aumentan, y eso más o menos, los estudios lo demuestran y tal, ¿no? Pero, bueno...

Otra cuestión es: cuando el señor Santamaría dice que hay un exceso de legislación, yo preguntaría: ¿qué ha hecho el ministerio fiscal ante las declaraciones que ha hecho el obispo, el nuevo cardenal, contra las personas homosexuales, diciendo que somos unos enfermos? ¿No nos estigmatizan como *malalts*, como enfermos? ¿O cuando existe en la legislación española el reconocimiento del matrimonio igualitario, las afirmaciones del ministro del Interior, diciendo que los poderes públicos no tienen..., que no debe tener la misma protección el matrimonio igualitario, por parte de los poderes públicos, que el matrimonio natural? ¿El «matrimonio natural» qué es? Especificuen ustedes eso. Un hombre y una mujer que no pueden tener hijos porque son estériles, ¿ese matrimonio no es válido? ¿No es matrimonio..., por el hecho de que es fértil? Pienso que es sacar las cosas de su lugar.

Yo pienso, y lo hemos hecho ya en los trámites hasta que se ha aprobado la tramitación de la ley..., y brindamos a todos los grupos políticos nuestra colaboración para trabajar la mejora de la ley y para, realmente, que la ley que salga del Parlament de Catalunya sea la mejor ley, o la primera ley en Europa.

Nosotros mañana, unos cuantos, de las personas que estamos aquí, iremos al Parlamento Europeo a respaldar una... O sea, hay una conferencia para que el Parlamento Europeo apruebe una hoja de ruta para la Comunidad Europea. Desde el año 2008, duerme en los cajones del Parlamento Europeo una directiva, porque Alemania no permite hablar, desarrollar esa ley de discriminación contra orientación sexual.

Y yo, por mi parte, y me imagino que todas las entidades que hemos participado, con el trabajo, desde Convergència i Unió, la CUP, con Ciutadans, con el Partido Popular... Nosotros nos hemos reunido con todos y hemos intentado aclarar y concretar y discutir los posibles problemas de interpretación que pueda haber de las leyes.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies a les cinc persones compareixents, també a tots els convidats i convidades. (*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*) Senyor Santamaría, per al·lusions? (*Pausa.*) Trenta segons, si és possible.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Con la debida brevedad que me reclama. Yo, única y exclusivamente, por las alusiones de los comparecientes.

Quiero destacar que en mi ánimo, en ningún caso, está faltar al respeto a nadie. Por tanto, si se utiliza el término «estigmatizar», y además se hace de forma hipotética –yo creo que en mi intervención me he referido a esa posibilidad–, no se hace con ánimo peyorativo, se hace con el ánimo de poner de manifiesto que se trata de *la posibilidad* de que se señalice a las personas. Y, a mi modesto entender, eso puede afectar a la igualdad real y efectiva de las mismas. No hay otro ánimo en el empleo de ese término. Por tanto, quizá, a lo mejor es que, desgraciadamente, todavía sigue habiendo excesivo número de prejuicios contra el Partido Popular. Y, desde luego, este que les habla no tiene ningún tipo de prejuicio contra el colectivo que ustedes representan.

Y solo quiero concluir diciendo que, efectivamente, si hay declaraciones que atentan al derecho, al honor, y si hay intromisiones ilegítimas en esos derechos, las personas pueden acudir a los tribunales. Quiero decir que, si hay declaraciones de personas que el que las recibe las entiende como injuriosas, como vejatorias –por tanto, como vulneradoras de esos derechos–, la acción penal, la acción civil está ahí, y por tanto yo recomiendo que se recurra a esas vías legales, porque para eso estamos en un estado de derecho. Y, por tanto, esa posibilidad la tenemos todos a nuestro alcance.

Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. Crec que han quedat aclarits els seus aclariments respecte a les al·lusions.

Com deia, gràcies a les persones compareixents, gràcies als convidats i convidades per estar aquí, i com els deia de bon principi, com a presidenta d'aquesta comissió, amb gran satisfacció aquesta comissió ha rebut darrerament, recentment, l'encàrrec de fer la substanciació de les compareixences d'aquest projecte de llei, d'aquesta proposició de llei. I, amb ànims d'accelerar allò que s'havia retardat, en menys de dos mesos pretenem substanciar totes les compareixences previstes.

Per tant, la propera sessió d'aquesta comissió tornarà a ser per substanciar compareixences d'aquesta llei, i serà el dimecres vinent al matí, eh?, durant tot el matí, i n'intentarem substanciar moltíssimes. El proper dimecres, dia 5 de febrer, és el proper que està previst dins el calendari que s'ha passat a les portaveses d'aquesta comissió –durant el matí, el dia 5 de febrer–, i anirem fent diverses sessions. El calendari, ara, després, el podem comentar fora de la comissió –si hi ha algun problema–, per intentar fer en menys de dos mesos la substanciació de totes les compareixences previstes en la tramitació d'aquesta llei.

Seguirem en contacte, segur, amb els compareixents i..., amb les persones compareixents avui, perquè segur que vindran després a fer seguiment a la resta de compareixences d'aquesta llei. I estan, evidentment, convidats i convidades que..., continuar venint, doncs, a les sessions de la comissió en què seguirem parlant sobre aquesta proposició de llei.

Tanquem la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dos minuts.